

**The time is
out of joint...
2019**

EGYMONDATOK

A kiadvány megjelenését
Balaicz Zoltán, Zalaegerszeg polgármestere
és Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Önkormányzata
támogatta.

Impresszum:

Pannon Tükör 2020/2. szám mellélete

Kiadja: Pannon Írók Társasága

8900 Zalaegerszeg, Landorhegyi út 21.

Felelős kiadó: dr. Gyimesi Endre - elnök

Grafika: Tóth Norbert

Nyomdai munkák: Göcsej Nyomda

8900 Zalaegerszeg, Bajcsy-Zsilinszky tér 2.

**The time is
out of joint...
2019**

EGYMONDATOK

Idővan

Esterházy Pétertől tudjuk, aki meg Mészöly Miklóstól tudja, aki meg... hogy „*komolyan kéne (kellene) venni az időt*”. Az eredetiben egy jelző is van még, arra utal, hogy az idő olyan, hogy bárkinek odaadja magát (pénzért, tehát az idő: pénz).

Nem állíthatjuk, hogy tudjuk, mit jelent *komolyan venni*, de azt meg merjük kockáztatni, hogy írással foglalkozó emberek mondatokba (és szavakba) gabalyodása: komoly dolog. Mondjuk ezt azért is, mert lapunk, a Pannon Tükör épp huszonöt éve kíséri, bátorítja, segíti és mutatja meg írással foglalkozó emberek mondatokba stb.

Ez a kicsiny kötet egy év mondatait tartalmazza: tizenkét hónap, tizenkét szerző (ez még átszámolást igényel!), 365 mondat. Tárgyilagosak és szubjektívek, kölcsönzöttek és kikínlódottak, vidámak - szomorúak, nem mindenfélék, de minimum sokfélék. A Pannon Tükörben jelentek meg folytatásokban s most egybeszerkesztve is olvashatók.

Nem állíthatjuk, hogy megmutatjuk, milyen volt a 2019-es év, csak azt, hogy volt. Szerzőink a maguk módján komolyan vették az időt, nem jelzőzték sehogy sem, csak lejegyezték ezt meg azt.

Kedves Olvasó, nyugodtan dönts el magad, hogy mennyire veszed komolyan. Mármost az időt. Meg persze, ezeket a mondatokat.

De ne felejtsetd: *idő van*.

Nagygéci Kovács József

JANUÁR: Fráter Zoltán

Január 1.

Minden év az előző évvel kezdődik, és mivel sikeresen átaludtam a szilvesztert, kipihenten fogadom a legfiatalabbak közül talán a legtehetségesebbet, akivel titkos szövetség is összeköt, nevezetesen a tizenhat éves korban felfedezett rák, amelyből nem kis önfegyelemmel viselt kezelés és kitartás után végleg kigyógyult.

Január 2.

Vajon nekem, lényegesen idősebben, milyen kilátásaim vannak, miben reménykedhetek, meddig lesz menedékem az intimitás?

Január 3.

A hónap végére kiderül a hét hónapos kúra eredménye, az októberi CT-felvételek szerint nincs áttét és kiújulás, van viszont bizonytalanság a mozgásban, rendszeres a tárgyak mellé nyúlás, megfogott dolgok elejtése, ezért koponya CT-t is elrendelt a bájos rezidens doktornő, aki mindig megnyugtat, noha a napi négy gyógyszer mellékhatásaként jelentkező zsibbadások és hidegérzések mellett hónapok óta kísért az álomosság, és már kezdem unni, hogy nem iszom, sőt nem is éjszakázom éjfélnél tovább, legyen esély a gyógyulásra, már eddig is Kölcseyből merítve erőt, haza és haladás helyett jelszavaim valának: írni és írni.

Január 4.

Kedvenc látogatóm a jó eszű, kissé szuicid hajlamú novellista és kulturális újságíró, akivel a semmiről beszélgetünk, aminek eredményeként rájövünk arra a világ-megváltó igazságra, hogy minden tény, történet, alkotás létrejötte után mindig fel lehet tenni a kérdést: és akkor mi van, s a remek felismerésre jutva, hogy bármikor fel lehet tenni ezt a kérdést, önmagunk okoskodását megkoronázva kérdezzük, és akkor mi van?

Január 5.

Fogadott fiam és barátom, a kiváló költő unszolására rákaptam az olasz ligára, bár nem vagyok megszállott focirajongó, de a kényelmes, sokszor leálló játék ismerős érzéssel tölt el, minek mindig rohanni, teljesen igazuk van, a gólok vagy megtörténnek vagy nem, poénkodunk a csapatok bénaságain, akárcsak a félbemaradt, tét nélküli tüntetések öncélúságán, hja, az olaszok mégis tudnak valamit.

Január 6.

Ilyen is van, bár ritkán, régi tanítványom, azóta sokat próbált, egykori mozgalmár, örök forradalmi lélek, hozzám indulva valahol elakad út közben, telefonál, sms-t ír,

végül közös megegyezéssel elhalasztjuk a találkozót, és még csak csalódott sem vagyok, noha fogy az idő, az én időm, ki tudja, mennyi van még.

Január 7.

Szeretem a dátumokat, várni az ígért napot, és főleg átkozott lusta természetem legnagyobb tapasztalatának folytonos beteljesedését, ha semmit nem teszünk, a kitűzött határidő akkor is eljön, bízz az időben, mondom a kedves hölgynek, egyszer mindennek vége lesz.

Január 8.

Első kötete előtt álló, ugyancsak nem kapkodós költő felolvassa verse legújabb átíratát, úgy tűnik, ez valóban már a majdnem végleges változat, Benjamin Button különös életét viszont nem tudjuk befejezni, tíz perccel a vége előtt leállítjuk a filmet, hogy elérje hazáig az utolsó közvetlen járatot.

Január 9.

Utálok úgy aludni, hogy reggel már valahova mennem kell, most például kórházban van, vérvételre és gyógyszerekért megyek, ha minden jól megy, az utolsó adagért, este pedig, pótolva az elmaradt találkozót a kiábrándult forradalmárral, azon tűnődöm, milyen lesz majd az élete Mexikóban?

Január 10.

Havas reggel, szomorú karácsonyfák az utcán, bennem meg Ady, Ady, Ady, jelentősen húzni kell, a mai néző nem bír el kétszer hetven perc felolvasást, legyen szó Lédáról és a férjéről, Csinszkaról és Dénes Zsófiáról, csupán a váz marad, kukába a poétikus finomságokkal, rosszízű törlések után visszaállítok majdnem mindent, fanyalgok, morgok egész délután, csak a meccsnézés és rendszeres drukkertársam, akinek megbeszélésünk szerint állandó ellenérdekeltje vagyok, képes felvidítani.

Január 11.

Nem vágyom semmire, aztán mégis belejövök, már-már szinte kedvem támad az elmélyült, bolyongós játékra, valahogy mégis idő előtti, gyors távozás lesz belőle.

Január 12.

Megint „*klasszikus gyomorgörcsök*” gyötörnek, minden romlik, minden hanyatlik, hányszor idéztük ezt a parlamenti könyvtár társalgójában a nyolcvanas évek elején, hova tűntek fiatalságom boldog évei, hová repül az ifjúság, pardon, ezt már kérdezte valaki.

Január 13.

Ha van valami jó az életben, az unoka egész biztosan az, felhőtlen öröm, kevés felelősség, ráadásul kislány, aki már fél évesen vérbeli nő, ettől eltekintve, babaként is ellenállhatatlan, azonnal lenyűgöz a feltétlen bizalom, ahogyan gombszemekkel, mosolyogva néz.

Január 14.

Muszáj írni, véleményt (kérdeztek), ajánlást (kértek), havi jegyzetet anyanyelvi honlapra (fizetnek), muszáj írni, élni nem muszáj.

Január 15.

Megjelent kis áttekintésem az utóbbi évek Karinthyval kapcsolatos kiadványairól az Art7-en, néhány felfede-

zéssel átszöve, nem regisztrált fényképekkel, ismeretlen vers közlésével és személyes nézeteimmel az irodalomtudomány öreges, jó tanuló beszédmódjáról, örülök, hogy megírtam, ennyi az egész, este a neten szolidan egyezkedem a rendezővel az Ady-darab rövidítéséről.

Január 16.

Öröme öröme, a harmadik CT-re magabiztosan megyek, de a nagy rutinban elfelejtem magammal vinni a kötelező vérvétel leletét, anélkül viszont szó sem lehet a vizsgálatról, hiszen kontrasztanyaggal töltenek fel intravénásan, mire visszaérek, hatalmas a csúszás, tíz percenként iszom a kiutalt vizet, két óras késéssel szólítanak, ráadásul a koponyát is átvilágítják, elgyötörve, égő arccal lépek ki a folyosóra, mintha megszegyenítették volna, lemondok a meccsnézést, próbálom ugyan követni a csapatot a kanapén fekve, de elalszom, végre, végre.

Január 17.

Az egyetem ímélnél közli a tudományometriai adatok összesítését, amelynek alapján és egyéb tényezők figyelembevételével eldöntik, kiket fognak elbocsátani, a leépítés híre futótűzként terjed, néhány aggódó ismerősöm a részvétnyilvánítás hangján kíméletesen reméli, engem ugye nem érint a létszámcsökkentés, nővérem telefonál, kirúgtak vagy nem, megtisztelő, hogy vannak, akiket érdekel sorsom alakulása.

Január 18.

A gyógyszereszedés utolsó napjai kissé megviselnek, annyira unom már a reggeli és a vacsora utáni rituálét, és annyira várom, hogy vége legyen, kétszer is majdnem elfelejtem bevenni a tablettákat, némi késéssel mégis sikerül lenyelni mindegyiket, még öt nap, és kész, ha csak az orvosi ítélszék másként nem rendel, ezzel mindig számolni kell.

Január 19.

Ebéd nővérem egyik barátnőjénél, a megszokott régi társasággal, szerény tapasztalataim szerint minden Kata, Kati jól főz, ájuldozva kanalazzuk a kacsalevest, és tüntetjük el a sült combokat, az ínycsemegek a még meleg tepertőt sörrel, borral öblítgetik, én maradok az aszkéta üdítőnél.

Január 20.

Mi lesz, ha még sincs minden rendben, és a koponyában találnak valamit, ami magyarázná a mozgás bizonytalanságát, a mellényúlásokat, elejtéseket, ügyetlenségeket, mi lesz, ha kezdődő kórról van szó, vagy netán áttét képződött az agyban, egyszerre roncsolva testi és szellemi képességeimet (már amennyi van), szerdán kiderül, akkor mehetek a leletért.

Január 21.

Nézzük a meccset, mindegy, hogy melyiket, nem túl eseménydús, mégsem lehet megenni, vagyunk így az étellel is.

Január 22.

Csak azért idegesít a holnapi eredményhirdetés (CT), mert van tétje, vagy megszabadulok, vagy halálra ítélnék, persze az is szabadulás, a legnagyobb, hiszen akkor már úgymint mindegy.

Január 23.

Nem akarok elindulni a kórházba, húzom az időt, a jó hír megvár, a rosszat ráérek később is megtudni, különösebb sorban állás nélkül veszem át a diszkrét mappát, amely szervezetem jelenlegi állapotát tanúsítja, elolvasom még a kórház előcsarnokában, áttét és kiújulás nincs, ejnye, mintha kicsit csalódott lennék, mi ez az üresség itt belül, nahát.

Január 24.

Elkészültem a legrosszabbra, de tudomásul véve a helyzetet, örömmel újságolom a reményteljes eredményt azoknak, akiket illet, viszonylag beszédes kedvemben vagyok az Ady-kiállítás megnyitóján is, Téreyvel, Wirth Imrével társalgunk, a Kaláka is ott marad a műsor után, Radványi Balázssal még a kiállítás terében, Gryllus Danival a fogadáson csevegünk, visszacapott szabad életem elég radikális nyitánya, hogy abszintot iszunk a kemény maggal, utána még Imrével beülünk egy sörre a közeli Keltába.

Január 25.

Lement a két felolvasóestből összerakott Ady-darab, az Eldobott szerelmek előadása, számomra mint élő szerzőnek volt ugyan némi rögtönzés jellege, a szöveget még a délutáni próbán is rövidítettük, de végül minden szerencsésen alakult, a nagyon várt Tompos Kátya váratlan betegsége miatt beugró Balla Eszter remekelt, Trill Zsolt régóta nem tud rossz lenni, a szöveg minden rezdülését értette, Hámori Gabi kiélte aranyosan bolondozós kedvét, és igen jól csinálta, szokásos nagy sikert aratott Vecsei H. Miklós, miközben sztáros allűrök nélkül, a produkcióhoz azonnal illeszkedő Beck Zoli nem csak kiválóan énekelt, hanem zseniális zenei motívumokat is talált, megköszöntem mindenkinek, rendező Seres Tamás.

Január 26.

Elhúzódó lelki válságból kilábaló, jobb sorsra érdemes költő látogat, filmnézést terveztünk, megbízható ízlése van, tíz év alatt csak egyszer hagytuk abba a megkezdett lejátsszást, most mégis úgy alakul, hogy inkább beszélgetünk, elfelejtettük a filmet.

Január 27.

Szerkesztőségi értekezlet és visszatérésem nyilvános, kedélyes ünneplése a Nyitott műhelyben, képszerkesztőnk szatmári pálinkája izsítja az estét, megint itthon vagyok, megérkeztem, gondolom magamban, végignézek az önfeledten zakatoló társaságon, mi lenne velem nélkületek.

Január 28.

Mi lenne velem a vasárnapi ebédek, a gyerekek, az unokám, a meghitt órák nélkül, hogyan lehetnek alkalmak, amelyek képesek elfeledtetni, hogy az egésznek, beleértve az írást is, semmi értelme.

Január 29.

Kiderült, hány oktatót bocsátanak el az egyetemről, egyelőre csak számokat mondanak, a neveket nem teszi közzé, érthető, és úgymint ki fog szivárogni, csak azt nem értem, ha ilyen ütemben fogyunk, ki fog végül tanítani, én se húzom már sokáig, felrémlik, hogy két nap múlva megyek a kórházba ítélethirdetésre.

Január 30.

A jól bevált meccsnézés mint haladó hagyomány kissé megbicsaklik, kikap a Juventus az Atalantától, örök elendrukkerként sikeresen szurkoltam, még megérjük, hogy Bergamo díszpolgára leszek.

Január 31.

Elalszom a nagy nap reggelén, mindegy, a kórházból nem lehet elkésni, sőt még jobb is, hogy később érkezem, viszonylag hamar sorra kerülök, az okos doktornő figyelmesen olvassa a CT-leletet, „tök jó”, mondja mosolyogva, és nem ír elő sem újabb kezelést, sem további gyógyszereket, éljenző hurrásorozat fényei villannak fel előttem, de mielőtt végképp elhatalmasodna fejemben az öröm tűzijátéka, közli, hogy most akkor gondozásba vesz tíz évig, eleinte negyedévenként, majd félévenként, végül évenként szíveskedjek megjelenni a lakóhely szerinti szakrendelőből hozott mellkasröntgen, hasi ultrahang és a náluk készített vérkép eredményeivel, ez kissé leforráz, hát még sincs vége, sohasem lesz vége, előbb halok meg, mint ahogy a tíz év letelik, most már mindig így lesz, örök felügyelet alatt állok, cserébe az életemért.

FEBRUÁR: Szálinger Balázs

Február 1.

Nem találok a Nagybánya-drámám jegyzetfüzetét – barna, A4-es, papírfedelű, VajnaÁdamos matricával az elején; aki megtalálja, legyen szíves, írja meg.

Február 2.

Komárom, Európa tér, sok nemzet jellegépületei egy közös téren – jó ötlet, de csonka, magányos, szétlopott.

Február 3.

Komárom, mint Mengelés városkísérlet: mi történik, ha azonnal, már a törzsnél levágjuk a végtagokat egy megyezékhely belvárosáról?

Február 4.

„Mert Béla herceg könnyed, karcsú levente volt, a lova is szélleljáró, nyúlánk állat, a pomerán fejedelem pedig fejével az eget meszelte s hozzá illően a lova is nagytalpas jószág volt.” (Gombos Albin: Szent László, a lovagkirály, 1925)

Február 5.

„Ha Balázs Páhokról el tudta mutogatni Thor istent, te is képes vagy bármire.” (G. M.)

Február 6.

„Miért választotta a költői munkát?” (Csin Csin Jing Jing, negyedikes tanuló kérdése a Fazekasban reggel 8-kor, éhgyomorra – másnaposságra)

Február 7.

„Mi a fene bajod van a Festeticsekkel; akkor ki legyen ezek helyett?” (B. T.)

Február 8.

És ahogy közeledett hozzá remek paripája, / Szög (ez volnék én) hátán, / László herceg lassacsckán fölismerte, / Hogy akit a hatalmas kun vitéz elragadott, / Nem más, mint a váradi püspökprépostfelkanonok / Egyetlen (!), / Szőke (!), / Rádásul vajpuha homlokú leánya!

Február 9.

Vidámságtörténeti Park.

Február 10.

Eddig boldog volt a gyerekkorod?

Február 11.

Felkérés egy novellaantológiába: (nyilván verses epikaként) írjam tovább valamely mesehős mesezárlat utáni sorsát - talán most jött el az idő, hogy végiggondoljam, mihez kezdett a Fehérlófiát átverő három barát, Fanyű-

vő, Vasgyúró és Kőmorzsoló az Alvilágban, miután a főhős hazarepült a griffel (a kérdés nyilván az, hogy: meg lehet-e oldani ezt a történetet vér nélkül).

Február 12.

Itt tehetség esete forog fenn; a horizont szélén mutatkoznak már a sakálok.

Február 13.

Két mondat 2018. utolsó napjáról: 1. „*MELÓZÁSOM törtetlen*”, 2. „*Élj optimum!*” – köszönöm, Dezső.

Február 14.

László király erre imádkozni kezdett, / És negyvenezer jámbor őz és bivaly / Jött ki azonnal az erdőből puha orral, / Nedves orral, szelíden, finoman, / És a magyar sereg felé tartottak, / Majd hagyták magukat levágni és megenni.

Február 15.

Nagybányakörnyéki aranybányaterület.

Február 16.

„*Találkozhatunk a fekete / ételek fesztiválján, de engem / nem tesz mohóvá a vasárnap.*” (Tolvaj Zoli)

Február 17.

Nyíltvégű összeesküvés.

Február 18.

„*Várad fölött vihar járt.*” (Ferdinandy Mihály: Kun László siratása)

Február 19.

Azt álmodtam minap, hogy Illésnek volt egy nagyon okos plüss-süniye, aki reggelre folyton megszökött, és el kellett menni érte; egyszer egész Bolognáig jutott, ahol, mire odaértem, megválasztották az egyetem rektorának – onnan tényleg iszonyatosan nehéz volt hazahozni a gyerekeknek.

Február 20.

Ez a világ legszomorúbb története – / A király hazament, / Elvergődött a Nyulak szigetére, / Hogy a húga, Szent Margit sírjánál imádkozzon / A fiáért, majd a Csepel szigetére hajózott, / És meghalt, pont aznap, amikor fia, / A fogoly László betöltötte a tizedik évét.

Február 21.

Viszik a szomorúfűzfát, levagdosott karú, öreg varázsló áll a platón, búcsúzóul bevilágítja az udvart. (Bukta Imre szomorúfűzes képe)

Február 22.

„*Éjszakát átivott asztaltársaságok rendre elhallgatnak*” – ebben az idézetben, illetve egy festett kerámia-butellában találkozik a kolozsvári Király Zoli és az alsópáhoki Czibor Imi művészete.

Február 23.

Kevesebbet a civilizációval, és többet a költéssel.

Február 24.

Ahogy a két fiam játszik egymással, nélkülem... hátra-dőlhetnek.

Február 25.

„Te szeszt ittá' máma má'?” (B. T.)

Február 26.

„A szájüreg ép, a nyelv nedves, tiszta, a garat békés.”
(Heim Pál Gyermekkorház)

Február 27.

Új fejlesztésű szavaim a frissen betelt noteszemből: szeretettevékenység, menetdoktor, kisfiúkék, aránymiszter, ellenszobor, úrsövény, manóverő, szórványpolisz, trógerbokor, tündöklőház, faszságkereskedés, foszfátművész, kockázatmester, parasztkód, szeretet-hordák, rügytalálkozó, büdöskongresszus, torzsalkodtatás, esperesringás, farkasórség, lótűz, várbőség, expresszvirág.

Február 28.

Zene, vers és alkohol az új élet jubileumán, este egy dunai hajó tetején, a zenetörténet és világirodalom leg-szebb backstage-ében.

MÁRCIUS: Lanczkor Gábor

Március 1.

Szénacél.

Március 2.

Éjjel fölédredek; a tetőablakon át egy nagyfényű csillagot látok; talán maga a Vénusz az.

Március 3.

Nem szeretek számokat leírni.

Március 4.

Azt álmodtam, hogy vaskos ágak törtek le a henyei diófáinkról.

Március 5.

Több alkalommal azzal szembesültem az edzéseken, hogy látens balkezes vagyok.

Március 6.

Megérkezett Franciaországból az új bicskám.

Március 7.

„Vörösmarty Mihál etc.” / Kerepesi temető, Budapest/
A sír tetején a bronzlant, a mítoszbeli lant az utcáról,
a forgalomban haladó járművekből is látszik.

Március 8.

Cserepes törökszegfűk nőnapra.

Március 9.

A görög nép körében, művelődésének kezdetén, több századon át kizárólag költői irodalom virágzott, s a költői műveket nemzedékről nemzedékre énekesek őrizték és fejlesztették, tisztán emlékezetből.

Március 10.

Rótszakáll érkezése előtt Gránátalma, a kovácstörpe volt a legerősebb az erdőben.

Március 11.

Van egy régi digitális fényképezőgépem, amit egy évtizede használok; 2025-ig lehet benne beállítani a dátumot.

Március 12.

Kuszkusz, hurka, kolbász.

Március 13.

Ezt már tényleg ezen a napon írom.

Március 14.

A hosszú hétvége idejére Balatonhenyére költözünk, vissza a régi kőházba, ahol az előző hat évben laktunk.

Március 15.

Hajnalban félálom és ébrenlét küszöbén arra gondolok, vajon mikor szólal meg a harang, amikor megszólal.

Március 16.

Esett az éjjel; fényesszürke reggel; a távolban sáros-bar-na-erdős domboldal, mint egy vaddisznó szőre.

Március 17.

Egyedül az erdőn; siu-nim-tau egy meglepett juharfa előtt.

Március 18.

Vissza Szegedre.

Március 19.

Voltak súrlódások, míg egymáshoz koptunk a házzal.

Március 20.

Visszatérő álom: Ljubljanában bolyongok, nincsenek meg a régi kocsmák, amikbe diákkoromban jártunk, amint javarészt már akkor se voltak meg, amikor legutoljára a városban tartózkodtam, de mégiscsak sikerül kiszarolni magamnak egy korsó Laškót egy faburkolatú italmérésben a Slovenskán.

Március 21.

A szegedi Sándor utca, eszményi szintre feltöltve az árvíz után; egy visszatérő álmomban van itt valahol egy árnyas, csöndes tér, beleroncsolva az utcaszerkezetbe.

Március 22.

True Detective S03E04.

Március 23.

Olyannak láttam a gombszemeivel, mint akiben nincsen ellenpontja az erdőnek.

Március 24.

John Frusciante előadásában szeretem legjobban a Song to the Sirent.

Március 25.

Fogszabályzót kapott a feleségem.

Március 26.

M, ami néha W-nek látszik, mint a fejjel lefelé trónhoz kötözött Cassiopeia; maradjon ez az anyák égi jele az éjszakában.

Március 27.

Megkísértett, hogy lefessek őket, de aztán hirtelen halálfélelem lepett meg, és a szebb jövő reményében gyorsan eltapostam magamban az ihlet parazsát.

Március 28.

Rural Techno.

Március 29.

Lávaplasztikák.

Március 30.

Szabadkára utazom holnapután.

Március 31.

Ma meg akartam fürdeni a Tiszában, le is mentünk a Marostorkolathoz, de elriasztott a gyorsan apadó folyó mély iszapja, amit a Napnak még nem volt ereje kiszikasztani és elkeverni a homokos fövennyel.

ÁPRILIS: Nyerges Gábor Ádám

Április 1.

A felejtésnek meglesz majd az ára, jegyzem föl elvetélt versmondatnak, mielőtt, írd és mondd, végleg elfelejtem.

Április 2.

Miközben szép, azért, ha belegondolok, hogy kiket szeretünk korábban, egy kicsit azért riasztó is, hogy ennyire tetszünk egymásnak, gondolom, de valahogy aztán elfelejtem megírni valakinek még délután, mielőtt, pár órán belül kicsinyég ki is ábrándulok, hogy aztán a szóra-koztató merengés maradjon, melyik volt a slusszpoén, a mondat elfelejtése vagy későbbi eszembe jutása.

Április 3.

Kiválni egy szerkesztőségéből, ahova az induláskor engem fennállásom kezdete (babakorom) óta jól ismerő szerkesztő barátom, jóakaróm, még tizenhét évesen legelső cikkemet közlő, utamat azóta is közelről figyelő, egyengető mentorom hívott, négy és fél boldogan végigdolgozott év után nehéz, tompa, kótyagos érzés, mint két gyors fröccs utóérzete egy nyári délutánon, Budától Pestig hazafelé, verőfényben és fáradtkás, de édesbús elégedettséggel, csipet boldogsággal, hogy a barátság átível a közös munka időszakán, s mint Lenin, élt, él és élni is fog, jóval az intézményes keretektől függetlenül is.

Április 4.

„– Nekem ez nem hiányzik / – De persze úgy általában mi hiányzik? / – Hát, igen” – filozofálgatunk két-három órával a nyári Apokrif-számot összebarkácsolni még csak kezdő értekezlet után, két-három perccel a tavaszi szám bemutatója előtt, az Írók Boltja közönségének sorában rejtőzve mi másról, a hiány episztemológiájáról, s ki mással, atyai jóbaráttal, F. Z.-vel.

Április 5.

„I miss the comfort in being sad”, hogy stílszerűen idézem az épp ma huszonöt éve elhunyt rocksztárt, kamaszkorom idolát, hát nagyjából így hathat, ahogy épp pozitív csalódást okozok rég látott barátomnak, a kedves („*mellesleg*” képzőművész és pszichológus) író társnak azzal, hogy bármennyire megijeszt is, azt hiszem, egészen boldog szakaszát élem épp az életemnek, így diagnosztizálgatunk engem, őt, közös ismerősöket, ahogy lassan koraestébe fordul a délután, ülünk a Trefort kertben, kávéét iszunk, köröttünk fák mindenütt.

Április 6.

Úgy látszik, tartozhattam a mai nappal az ördögnek (ő meg, mondjuk, akkor már még többel nekem), ma három faltól falig zsúfolt program lakmározta volna utolsó

szabadúszó napjaim csekélyke megmaradó hányadát, de az elsőt (utolsókat rugó laptopom szervizbe adását) inkább kihagytam, hogy el ne késsek a másodikról, ami viszont egy rejtélyesen eltűnt kulcs okán megghiúsult, így hát, miután ameny-nyire lehetett, megvigasztaltam a rakoncátlan kulcs vigasztalhatatlan gazdáját, cserébe legalább értesülök róla, hogy ma állítólag milyen csini vagyok (a teljes lakosság szempontjából azért nem feltétlenül reprezentatív női adatközlőm szíves szóbeli közlése alapján), s midőn ezt írom, már izgatottan várom, hogy estére kirúgja magát az összegyűródött idő, és elérkezzen a nap amúgy is fénypontnak szánt része, s két jóbaráttal alkalmi talján béközéppé válthassunk a festői Krisztina körút időn túli békéjében, igaz, ha úgy nézzük, szimbolizálva kortársi életünk sajnálatos közéleti megosztottságát, hárman három felé szurkolva a Juve – Milan rangadón (L. várhatóan semleges lesz), de, ha meg úgy tetszik, a békés egymás mellett szurkolás liberális idilljéhez is modellt ülve akár.

Április 7.

Szomorú (vidám?) vasárnap három így együtt már rég nem üldögélő barát beszélget egy padon, mint egy egyetlen koncertre újra összeállt rockbanda, nem is öregedtek vészesen sokat, bár majd egy óráig tart felidézniük, hogy is hívták a Szomszédok léha erkölcsű újságírónjét (Stefi, amúgy).

Április 8.

Az egész nap valami megmagyarázhatatlan, tompa melankóliában telik, talán a bizonytalan eső az oka, néha kicsit eleredget, majd megtorpan, mint bennem a szégyenérzet, hogy bár csupa-csupa jó dolog történik velem, hetek óta ma először, mintha nem hatna már az összespájzolt öröm – és ez így menne, de a szervizben kiderül, hogy várhatóan csak minimális szerelésre szorul a laptopom, hazafelé egy véletlen találkozás okán közeli jóbaráttal kávézom, kapom a hírt, hogy bár idén nem is reméltem, két verssel is szerepelek a Szép versekben, Vass Norbi első novelláskötete pedig, az elfogódott szerkesztő (én) nagy örömeire szerencsés koraszüléssel már ki is jött a nyomdából, csak a gyanúm ne növekedne folyvást, hogy túl sok és túl monoton nekem ennyi jó dolog, akárhogy nézem, akármily óvatosan merem is csak beleélni magam, valahogy minduntalan azt súgja lelkem realistábbik fele, ez az ellenszenves kisördög, hogy meglásd, nem lesz ennek jó vége – a nap vége talán a legszebb elképzelhető búcsú a szabadúszó élettől, a Duna-parti naplemente sem semmi, de a felkiáltás, miszerint „*úristen, felkapcsolták a fényeket!*”, a beszélgetés ingadozása a közt, hogy hogyan lehet beleszeretni egy városba vagy egy másik emberbe, a spontán denevérészlelés (ami közben lehet, hogy rigó), ahogy a szívszorítóan bájos vallomás is, hogy, idézem: „*sosem tudtam elképzelni, milyen lehet azoknak a lányoknak, akiket beleírnak ilyesmikbe, aztán megjelenik, és elolvassák*”, mindez a már giccsbe hajlóan szép esti fényekkel vetekedve felteszi a pontot az i-re, egyébként hát ilyen, üzenem a nyári Pannon Tükör egyik olvasójának, hogy kedves T., remélem, nem rossz érzés, mert hogy pont ilyen, látod, beleírtalak.

Április 9.

Szabadúszó életem utolsó napján érkezik a hír, hogy az NKA támogatta kiadóm, a Prae.hu éves kiadói programját, benne a még 2011 elején elkezdett nagyregényem-

mel, amit hat és fél év után fejeztem be 2017 nyarán, s az immáron véglegesített kéziratot idén év elején adtam le a kiadónak, erre nincsenek szavak, csak arra tudok gondolni, hány és hány viszontagság után, hányszor és hányszor tűnt úgy, hogy vagy befejezni vagy megjelentetni nem leszek képes, hogy az életemből hány éven át éltem ebben a műben, s a nagyobbik részében úgy tűnt, hiába, és azok kedvességére, akik mindvégig kitartottak mellettem, biztattak, vigasztaltak, tartották bennem a lelket, és hogy milyen kevés és mégis a legtöbb, amit mondhatok nekik is csak annyi, hogy *nagyon köszönöm*.

Április 10.

Az első napom főállású kiadványszerkesztőként, a fejem egy zsbvásár és egy bolhacirkusz halmazmetszete, annyi frissen kapott információ zúdul rá, de amint már konkrét szöveggel dolgozom, mint a vízbe visszaeresztett hal, boldogan lubickolgotok.

Április 11.

Munka közben nincs költészetnap, csak megoldandó feladatok, korrektúra és szerkesztés, egy szorosra fogottan gyors fröccs a barátokkal, és a másodperc tört részében folyton-folyvást felrémlő gondolatok a néhai Bárdos Lászlóról, egykori témavezetőmről, talán mondhatom, barátomról, akitől ezekben a napokban olyan jó volna tanácsokat kérni, vagy legalább hallani együttérző, kedves és mindig megnyugtató hangját.

Április 12.

Valami szinte véletlen mágnesezés rendezte vasreszelék gyanánt, észrevétlen megleltem a ritmust új munkahelyemen töltött harmadik napomon, hirtelen elkezdem otthon érezni magam, és az első két nap mélyvívérzetű pánikja valami óvatos optimizmusba úszik át, jó érzéssel, de azért a hétvége lelkes várásával is telik ez a pont jó mértékig, jó értelemben fárasztó péntek, mosoly az arcon, zötyögök haza a busszal, belül pedig (az úgy tűnik, jól végzett munka) elégedettsége ciripel.

Április 13.

„*Ez a vécé*”, torpant meg a mondat, ahogy határozott bonvivánléptekkel, akár egy kelekótya díszhuszár, megindulok a vélt kijárat felé, Orbán Julinál tett látogatásom végeztével, zavarban vagyok, naná, jövök rá, egyébként mindig, de ezúttal különösképp, elvégre milyen furcsa és közben, remélem, szép dolog is, hogy néhai férje életművének leendő monográfusa vagyok, izgulok, nehogy csak egyszer is, mint magamban folyvást, ténylegesen csak úgy hetykén, Ottónak hívjam az általam nem is ismert zsenit, akit mégis, önkényesen egyik legközelebbi barátomként tartok számon már régóta – mikor épp közel járnék egy ilyen malórhöz, Juli a legszebb mondható mondattal nyugtat, „*De hiszen ismered*”, mondja, s kicsit, belül valóban megnyugszom, mielőtt még jobban zavarba jövök, és majdnem a vécé felé indulok haza.

Április 14.

Még bőven tanulom, milyen immáron csak másodállásban lenni főszerkesztő, vasárnapra tolódott az egész heti apokrifos munkavégzés, mire elkészülök, már jócskán kések a randiról, nagy szerencsémre az egyik nevén inkább nem nevezendő pályatárs vélhetően bűnrossz verseibe belefeledkező lány is, megment tehát a felsüléstől, hogy Orbán Ottót idézzem, „*a költészet hatalma*”.

Április 15.

Ma öt párhuzamos feladatot végzek a munkahelyemen (eredményesen), nem panasz, inkább dicsekvés gyanánt mondom, reggel, indulás előtt még elküldök egy novellát az *ÉS*-nek, pár percig böcsülettel dolgozó ember mellett kicsit azért újra írónak is érzem magam, hazafelé a buszon már szinte azzal az érzéssel mosolyodok el, hogy egész szépek, rendesek a dolgok, akkor talán még sincs vége a világnak – elhamarkodtam; mire hazaérek, ég a Notre-Dame.

Április 16.

Jelszavaink valának, ki mással, naná, családomként szeretett, régi barátommal, hogy „*Kettős teher / s kettős kincs*”, elvégre már egy egész szezon óta követjük hőn szeretett, zebramezes pancsereim vergődéseit, s míg (rossz) szokásuk szerint futballra nyomokban sem emlékeztető módon, akár egy végelgyengült fingás, elselelnek az Ajax ellen, adja magát a téma, mi másról, a lúzerrek iránti vonzalomról beszélgetünk, s bennem a hűség és a szeretet filozófiai közelítései munkálnak belül: elvégre hol van már hőn szeretett csapatom, minden idő legjobbjával, Alex Del Pieróval, a legnagyobb kapussal, Gigi Buffonnal, ésatöbbi ésatöbbi, ez a mostani, gusztustalanul lusta és motiválatlan banda, akik évi egyszer-kétszer, ha jól játszanak, akkor is inkább csak pimaszság gyanánt, épp csak felvillantva, hogy ha akarnának, akár tudnának is, szóval mindez már hírből sem emlékeztet a Juventusra, és én mégis nekik szurkolok, őket szeretem, s ebből a végtelen szeretetből jön a végtelen düh, amivel bosszankodva csepülöm őket, mert hát talán ilyen ez, tudniillik a szeretet, vagy hát, lehet, csak nekem, hogy amikor minden rendben van (de hát mikor volt?!, atyaég!), szép és jó, de mikor nincs, akkor mutatkozik meg csak igazán – hosszú évek óta értek meg ebből a gyermeteg majomszeretetből mind többet magammal kapcsolatban, immár életem hosszabb részét töltöttem juveninóként, mint nem, sosem volt másik csapatom, s az emberekkel is valahogy így van ez nálam, még ha eleddig túl sokan nem is tudtak a bajban is megszeretni, azért milyen szép, mikor igen – egy-két érdektelebb bajnoki még hátra van idénről is, aztán jövőre innen folytatjuk a szezont elmaradhatatlan szurkolótársammal, jóban-rosszban, máshogy nem is érdemes.

Április 17.

Az aggodalmasan közelítő mai nap az aggodalom apropójával kezdődik, munkaalkalmassági orvosi vizsgálat, mely alatt úgy érzem magam, mint rémálmokban a vizsgára nem készülő rossz tanuló vagy a látszólag rutinok mián szervizbe küldött számítógép, amiről aztán kiderül, hogy súlyos processzorhibája van, nem kellett volna bolygatni az áldott tudatlanságot (jut eszembe, a valóságban pont fordítva történt: súlyosan elromlottak tűnő gépem, mint kiderült, bagatell kis hibáját egy rutinjelzés hozta helyre, s azóta is köszöni, jól van), holott kár volt az izgalomért, olyan alkalmas vagyok, mint a makk vagy egy jól karban tartott csataló, minden eredményem pont jó, bár az azért vicces fejlemény, hogy hivatalos dokumentumom záradéka szerint munkára alkalmas vagyok, de lehetőleg azért inkább *szemüveg* viselete mellett, csak aztán otthon ne felejtsem egyszer – az este pedig időtlen idők óta a legjobb estém, egy új, de annál régebbinek ható, bensőséges érzetű ismerettségnek hála, nem is tudom, mióta nem volt, hogy még hullafáradtan is belefeledkezzek a bárkivel töltött idő-

be, köszönöm, L., gondolom, s üdvözült itthoni hálámba valamelyik szomszéd házból valami Michel Bublészertől, gejl giccsszving tompa hangjai keverednek, talán csak pár olyan nap adathat az életben, amelyik estéjén még ez is jólesik, bágyadt, boldog fáradságban mosolygok, lassan feküdni is kell, s azon kapom magam, hogy egy ideje már sem álmatlanságtól, sem rémálmoktól, de még a mindenkori következő naptól sem szorongok, csak aztán jó dolgomban el ne bízzam magam, nehogy sok legyen a jóból, inkább legyen csak, lehessen még egy darabig épp ennyi, épp elég, ezt azért még rémisztő csak így, lekopogás meg a megtorlás félelme nélkül kijelenteni, de boldog vagyok, and „*I'm feeling good*”, bazsalyogja a tompa utcahang édeskés szvingje, s mint valami cruisehajó bódult utasa, tovahullámzom ezzel a rég várt, vidáman ciripelő kis belém költözött nyugalommal, hogy bárhogya is legyen holnap, most jó, épp jó – és ez bizony nagyon jó.

Április 18.

A húsvét előtti utolsó munkanapon ólomlábban vánszorog az idő – és sajnálatosan a céges szerver feltöltési sebessége is, a szabadság nem hogy, mint dukálna, előbb, hanem (említett szerver miatt) félórával később kezdődik, de a rég halasztgatódó esti ping-pong legalább kárpótol, még ha gigászi ellenfelem, Laci egy hajszállal is, de legyőz az utolsó meccs hosszabbításában, házi írópingpongligánknak ez alkalommal csak két nyamvadt pont híján nem lettem heti bajnoka, de megfogadom: egy hét múlva revánst veszek.

Április 19.

A nagypéntek kisebbik fele az Apokrif nyári számának lapzártájával, nagyobbik fele azért pihenéssel telik – nem is lehetne ideálisabb.

Április 20.

„*Hát te hülye vagy*”, röhög föl egy ponton hú szurkolótársam, miután megnéztük, ahogy a Juventus bezsebeli a bajnoki címet, én pedig épp valami zavarosat ecsetelek a kulturális és szociális identitásaim összehangolásáról, előtte lelkes kuktaként segédkezem sütit készíteni, még korábban pedig kedves angol költőbarátommal, a gólyák és rétesek szakértő ismerőjével vonunk sajnálatosan hervasztó közéleti párhuzamokat a közt, hogy Magyarország és Anglia hogyan nem teljesít jobban; de a jókedvünk azért töretlen, vidáman telik a húsvét szombat.

Április 21.

Folytatólagos lapzártá az Apokrifnél, miközben egy régi és rég nem látott, kedves ismerőssel levelezek, rosszul viselem a semmittevést úgy általánosságban, de ezen a napon kifejezetten jól, mint egy töltőn felejtett mobilba, hagyom, hogy csak áramoljon belém a következő munkahetekhez szükséges lelki muníció, egész embert kívánó időszak következik majd.

Április 22.

Húsvét végi meglepetés gyanánt legjobb barátom, a külföldre költözött író időtlen idők óta először írt valamit magától, nógatás nélkül (na jó, minimális nógatásnak engedve) – s amilyen kiábrándító dolgokról beszélgetünk (egyebek mellett) az irodalmi élet kapcsán is első kötete előtt álló szerkesztetemmel még délután, mint halovány fénysugár, reménylik be a sok homlok-

ráncolnivaló közé T.Z. új regényrészlete, majdnem éjfél van, mikor küldi, már csak másnap lesz módom olvasni, de már ezt várni is elég, hogy visszaköltözzön belém az egyre otthonosabban pislákolgató életkedv.

Április 23.

Hogy nekem is milyen hülye dolgaim vannak – még a tegnapi beszélgetés során kérdezi a kötet előtt álló barát, hogy mióta főállású alapítványi kiadványszerkesztő vagyok, írtam-e valamit („*akár verset*”), én meg rezignált pátosszal röcögtetem a baritont, hogy *dehogy*, nem is a munka miatt, egyszerűen nem jött semmi megírandó, erre (megesküdnék, hogy nem az érdeklődés folyamányaképp, de azért mégis elég gyanús időzítéssel) ma hazafelé a buszon eszembe jut valami, fejben alakítgatom-farigcsálom, hazaérve már egész versszerű állapotban jegyzem le, no lám, a lelkem mégsem egészében a vállalatot illeti, nyugszom meg, de főleg akkor, ha egyszer majd kiderül (kiderül ez valaha?), hogy esetleg még jó is lett.

Április 24.

Már majdnem mondanám (fitymálólág), hogy ilyen hát egy átlagos nap, de épp ezen merengek a buszon, a Sánc utca és a Döbrentei tér közt, a minden nap beragadó csúcsforgalomban aszalódva, hogy milyen arrogáns, hállátlan gondolat is ez, hány és hány napomat cseréltem volna el, gondolkodás nélkül erre a mai eseménytelenségre, miközben merengő tekintetem elidőz tőlem jobbra egy Camust olvasó, majd a könyvet inkább becsukva (közönyösen?) valami felmérhetetlen, talán belső messzeségbe bámuló, nagyjából korombeli nőn, majd csalfán átvándorol az előttem álló, nincs erre jobb szó, valahogy *furcsácskán csinos*, vörös lányra, aki, miközben a híd felé araszoló dugón át a tőlünk búcsúzkodó, maradék Budát fikszírozza az ablakból, néma gesztusaival mintha beszélne, de inkább méltatlankodva veszekedne magában valaki (legalább számára) ott levővel, pár másodpercenként szigorú engesztelhetlenséggel, alig észrevehető, dacos rándulásokkal rázva a fejét, én meg leszállva már valami megindult hálát, megjuhászodott alázatot érzek átlagos napoméért cserébe, nincs is konkrét okom, különösebben jó vagy rossz kedvem sem, mégis előnt valami megmagyarázhatatlan érzés, ami komiszul egyre csak azt susogja, hogy milyen szépek ezek a dolgok, amiket gyűjtőnevükön úgy hívunk, hogy „*az élet*”, még anélkül is, hogy látványosan azok lennének.

Április 25.

Hú pingpongársammal, azaz ádáz ellenfelemmel, az év végére elsőkötetessé ütendő (tehát majdani ütődött) költővel, egy szó mint száz, jóbaráttal beszélgetünk a fásasztó nap végén, amennyire még futja az erőnkől, s egészen ledöbbsent, mikor arról vall, mennyire becsüli polgáriértelmiségi karakterisztikám bizonyos vonásait, vélt szorgalmamat, tartásomat és mértéktartásomat, s hogy ne becsüljem alá ezeket, becsüljem hát meg magam, figyelmeztet szinte atyailag, de legalábbis egy csak kicsivel idősebb báty elismerő szigorával, s szavak nélkül maradok, jólesik, nem is csak a hízelgő kedvesség, hanem az érzékenyen választott perspektíva, amivel ilyesmikre figyel, ilyesmiket értékelni tud, közben esteledő tavaszi fénykollektójában virít az örökifjú Astoria, csak mi öregsünk, de, részben erről is folyik a szó, még re-

mélhetőleg talán nem olyan vészesen, és szándékunk szerint tartással, méltósággal – de a fonákjaimon azért még dolgoznom kell, emlékeztetem magam hazaérve.

Április 26.

A családi tragédiák berekesztik az írást, mindent, rekedtség van csak, szavak nincsenek, mint a kórházban megtudom, az első huszonnégy óra kritikus, most, amikor ezt írom, még azon belül vagyunk, most, amikor ezt írom, még(?) úgy tudom, van apám.

Április 27.

Az a bizonyos kritikus 24 életem leghosszabb huszonnégy órája, ami viszont utána fogad, délelőtt, a javulás és a kalkulálható remény mértéke: varázslatos; miközben az idő kint beborul, bent épp kitavasodik, mintha magam éltem volna túl a közvetlen életveszélyt, újra élő embernek kezdem érezni magam, nem csak egy tompa és sajgó *valaminek*, amit folyamatosan, kívül és belül, megállás nélkül ütnek.

Április 28.

Mintha csak didaktikus, régivágású vers lenne, az időjárás konvencionálisan leképezi, ami bennem van, napjában többször beborul, majd hétágra süt, végül is még csak két napja, hogy kishíján elveszítettem az apámat, most meg elnézem csodával határos tempójú és mértékű felépülését, de már alig merek örülni, legfeljebb csak belül, titokban, elvégre egész életem szolgálhat annak tanúságtételeképp, hogy nekem, úgy látszik, valamilyen oknál fogva, mintha nem volna tanácsos huzamosabban boldog lennem, örülnöm, reménykednem, mert az rendre valami közelgő, már sandán gomolygó, nagy-nagy baj nyugtalanító előjele – az utóbbi hónapokban, egy korábbi, sokáig feldolgozhatatlannak tűnő magánéleti traumán végre valahára tényleg túltéve magam, meggondolatlanul így tettem, nyíltan és vállaltan voltam fokról fokra, óvatosan, de nem eléggé óvatosan, mind boldogabb, most hát ennek a legnagyobb öröme, apám csodás életben maradásának kell igyekezniem csak óvatosan, befelé és lehetőleg titokban örülni, írom ellentmondással szabályosan provokálva mindezt, pont egy nyílt, megjelentetésre szánt naplóban; remélve csak, hogy nem rontottam el máris az egészséget, az én átkom ne legyen az övé, ne ragasszam többé senkire.

Április 29.

Anyám sír a telefon másik végén – ezúttal örömeiben, apám, a három nappal ezelőtt még életveszélyben lévő fekvőbeteg felkelt, megtette az első lépéseket, fölülve ebédel –, én igyekszem két férfiasnak szánt orrfújással elejét venni a munkahelyi bőgésnek, tapintatos kolléganőm, három szobatársam közül az egyetlen, aki ma bent tartózkodik, mintha csak én lennék az, aki súlyos betegségből ilyen katonásan felépül, megsimítja a vállam, hogy minden rendben lesz, és diszkrétén kicsit kimegy a szobából, mint akinek épp valahol máshol akadt dolga, ami talán így is van, egy szó mint száz, hagy bőgni, de én nem hagyom magam, csakazértse, katonásan.

Április 30.

Este van, nyolc óra múlt, ez azt jelenti, hogy az emberre csak nagy jóindulattal emlékeztető romhalmaz, ami nyolc óra munka, kórházi látogatás és két kör bevásárlás után most hazafelé tart összeesni, tehát én, egyszer,

réges-régen, egy messzi-messzi életben családot alapítani akart, figyelmes férj, törődő apa lenni, ezt kéne talán elkezdni a nappól hátralévő négy és fél órában, úgy, hogy hugyozni alig van erőm kimenni – ugyan; a felejtésnek meglesz az ára, jut eszembe a hónap elején joggal elvetett, valóban lapos versfelütésem, el kell felejtteni mindezeket, a párhuzamosan nem élt életeket, nem gondolni arra, hogy lesz-e bármi bármikor jobb, csak örülni, ha valamit vagy valakit csodával határos módon nem veszíték el, és el kell felejtteni ezt a hónapot, az előtte és az utána lévőket is, mert az emlékezés, a szomorkodás és a merengés is luxus, örülj, hogy élsz, te nyomorult, győzködöm magam, hol több, hol kevesebb sikerrel; újra nullázható hát a naptár, lehet neki-gyürkőzni a májusnak.

MÁJUS: Dr. Pál Ferenc

Május 1.

Munkás Szent József napja, Május Elseje csöndesen, fátyolfelhősen virradt fel. Hol vannak azok a régi május elsejék, amelyek emléke az ingyensőr és ingyenvirsli miatt annyira belevésődött az emlékeinkbe: meghát fiatalok voltunk...

Május 2.

Portugál regényt fordítok immár egy hónapja: egykori lektorunk budapesti visszaemlékezéseit álomszerű, igencsak szürrealisztikus műbe sűríti, amelyben régi szerelmét keresve eljut egészen Mozambikig; sztakatós, kísérletező próza: nemcsak a kora májusi nyár izaszt meg.

Május 3.

Csendes nap, fordítással telik az idő, közben kikapcsolódásként – az egészségemre gondolva – nagyokat sétálok, és látom, hogy a környéken a meggy- és cseresznyefák gyümölcsei egyre duzzadnak és piroslanak, hamarosan kóistolót veszek róluk, mint egykor a szegény vándorlegénynek az út menti szilvafákról.

Május 4.

Ha a munkába és az olvasásba belefáradva, itthoni lazítást keresek, hiába böngészem végig a nagy filmmegosztó portálokat (*si licitus est*: TVGO és HBOGO), már a filmek ismertetése elijeszt közhelyességével és laposágával, ezért azután „*visszakalandozok*” a netre föltett régi filmek közé, ahol olykor igazi gyöngyszemekre bukkanok... megöregedtem volna? elővett volna a portugál *saudade*? .már-már elviselhetetlen a mindent elárasztó amerikai filmek technikai tökéletessége, egyik-másiknál még a Pirx kalandjai is jobb, mert embe-ribb...

Május 5.

Ma Arany János jár az eszemben:
„*Híves, borongó őszi nap;/ Beült hozzám az únalom...*”
Május van, és a Bakonyban esik a hó. Tavalý ilyenkor nem is hét, de nyolc ágra sütött a nap.

Május 6.

Lassan olyan véleményt kell formálnom a mai irodalmat tanuló nemzedékről, mint a romantikus költőkről írták: csak írnak, de nem olvasnak; a latin-amerikai elbeszélésről tartott szemináriumomon egyik hétről a másikra nem tudnak egy novellát elolvasni – vagy nem is akarják.

Május 7.

Az ELTE BTK-n rendezendő Portugál Nyelv Napjának ötlete, amelyet csaknem egy évtizede az egykori portu-

gál és brazil lektorral gondoltunk ki, szépen beérett: több mint félszáz érdeklődő hallgatta az előadásokat, a könyvbemutatót, és nézte meg az afrikai (angolai) ruhabemutatót, valamint az utána következő batuque- és szamba-táncosok műsorát.

Május 8.

Szilágyi András barátommal ebédeltünk a belváros legjobb éttermében, a Mészársteakben: a kvantummechanikáról beszélgettünk.

Május 9.

Számomra és Brazília barátai számára örömteli hírral érkezett Magyarországra Ernesto Araújo, a brazil kormány külügyminisztere, mert a Külügyi és Külgazdasági Intézetben tartott előadásán bejelentette, hogy a brazil kormány létrehozta Guimarães Rosa Intézetek hálózatát.

Május 10.

Pázmány nap az egyemen, meglepő, hogy a fiatal és fiatalabb kollégák közül szinte senki nincs jelen, ez is az általános atomizálódást mutatja, este az ELTE zenekarának és tánckarának kellemes koncertje.

Május 11., szombat

A szokásos szombati bevásárlás, nagy séta utána. Spárga és eper napokat keresve találtunk egy csodálatos éttermet a közelünkben, ahol olyan epres rétest ettünk, mint még soha.

Május 12., vasárnap

Jó évtizede egy kis orr-fül-gégészeti beavatkozásra volt szükségem, közben derült ki, hogy az orvosom szabadidejében festő, és nagyon jó nonfiguratív képeket fest, meg karikaturisztikus arcképeket: az egyik ilyen képet meg is vettük, izes értelmiségi beszélgetés után.

Május 13., hétfő

Valamikori portugál lektorunk, Ernesto Rodrigues magyar vonatkozásokban gazdag regényét befejeztem: összeállítottam egy támogatási kérelmet a lisszaboni Camões Intézethez; remélem nem dolgoztam hiába, sikerrel járok, bár idén főleg az orosz és kínai fordításokat támogatják.

Május 14.

Portugália: lassan félszázada, hogy először jártam Lisszabonban, az egykori provinciális fővárosból igazi világváros lett.

Május 15.

Fernando Pessoa magyarországi fogadtatásáról beszéltem a Lisszaboni Egyetem Bölcsészettudományi Karának népes közönsége előtt: nemcsak egyetemi kollégáim, hallgatók voltak jelen, hanem a megelőző kormányzati ciklus kulturális minisztere, valamikori budapesti nagykövet is.

Május 16.

Hosszú séta Lisszabonban: egész idő alatt úgy éreztem, a portugálok sokat profitáltak az európai csatlakozásból, jól használták fel az EU-s támogatást, az utcákat, az embereket és a boltok kínálatát látva, úgy éreztem, bekerültek a kifinomult nyugat-európai belső körökbe (a Benfica-stadionhoz nem látogattam el).

Május 17.

Háromnegyed hétkor, portugáliai hajnalok hajnalok-hajnalán mentem ki a repülőtérre: Lisszabonban az első metró fél hétkor indul, az utolsó hajnali egy után.

Május 18.

Újabb tanulmányt kértek tőlem Pessoa magyarországi fogadtatásáról, ihletőül elővettem Bogdán László könyvét, a *Ricardo Reis Tahitin-t*; a sepsiszentgyörgyi író már jó ideje „átéli” Pessoa költészetét, és ebben a regényében megírja, hogy *heteronim* alakja elsüllyedt hajók roncsait fosztogatja Borgesszel együtt, és ebből mesés vagyona tesz szert, és vendégül látja költőtársait.

Május 19.

Csendes vasárnap, az esőtől való félelem bent tart a szobában, pedig jó lenne már kimozdulni, hogy feltöltsük a D-vitamin készletünket.

Május 20.

2011-től működik a kreatív írás minor a BTK-n; kezdeti áradásszerű roham csökkent ugyan, de egy-két csoportnyi hallgató mindig akad, akiket érdekelnek az írás rejtelmei: őket most, nyugdíjba menve rábízom kedves kollégám, Déri tanár úr gondjaira, aki mindig lelkes híve volt a képzésnek.

Május 21.

Augusztusban végre megszületik az első unokánk, még éppen időben, bizonytal megérem, hogy gimnáziumba megy, és ha a sors meg a Jóisten akarja, talán azt is, hogy érettségizik.

Május 22.

Megvalósulni látszik másik nagy tervem: 2013 óta dédelgetem az ELTE Brazil Központjának a tervét, most hallottam a hírt, hogy a nagy brazil íróról, Guimarães Rosa-ról elnevezett intézeti hálózatban talán szerepet szánnak a magyarországi központnak is.

Május 23.

Bensőséges megemlékezést rendezett a Portugál Nagykövetség abból az alkalomból, hogy hetvenéves lettem: Maria José Morais Pires nagykövet asszony és Joaquim Pimpão, az AICEP igazgatója megemlékezett arról, milyen szerepet játszottam a portugál és a portugál nyelvű irodalom magyarországi terjesztésében.

Május 24.

Eseménytelen, csendes nap. Vásárlás, olvasgatás.

Május 25.

A születendő unoka jegyében: ellátogattunk a jövendő boldog szülőkhöz, és megnéztük a majd tíz perces ultrahangos felvételt, ahogy a jövendő kis hercegnő, Annabori produkálja magát: tempózik a lábacskaival, profilba, majd felénk fordul kis fejcskájával, hogy láthassuk szép vonalú száját, már előre készülünk arra, hogy milyen boldog nagyszülők leszünk.

Május 26.

Látogatás a család „őshazájában”, Gyömrőn, az ott maradt művészrokonoknál: az udvaron nagy felfordulás, gulyást főz a nagycsalád apraja-nagyja, ezért inkább bevonulunk a kissé tavasziasan hűvös szobába, és filozofálgatunk meg az ősökről beszélgetünk.

Május 27.

Utolsó aktív hetem az egyetemen: még vizsgáztatok, és végiglátogatom azokat, akikkel jóban voltam, mert remélhetőleg lesznek még óráim, ha nem is szűkebb tudományterületemen.

Május 28.

Aktív készülődés arra a nyugdíjas korra, amikor az embernek semmire sincs ideje, egy 15 perces rutinvizsgálat miatt majdnem hat órát üldögélek különböző kórházi folyosókon, hogy azután derűsen távozzam: nincs túl nagy bajom, és a többiek – akik nálam romosabb állapotban vannak – sem fertőztek meg a gondjaikkal: tehát ép testtel és lélekkel érek haza.

Május 29.

Év- és évtized-forduló számomra, mert átlépek a hetvenesek közé, ahogy a portugál mondaná, a *casa dos setenta*, a hetvenes házba, a bensőséges reggeli családi megemlékezés után a jókívánságok tömege a facebookon meg e-mailben; különös, hogy az első gratulációkat (már hajnalok hajnalán) a bankoktól és azoktól a könyvesboltoktól kapom, ahonnan vásárolok, ajándékkuponokkal kedveskednek.

Május 30.

Megkezdődtek és június első napjaiig tartanak a búcsúzkodások a munkahelytől és az egészségben, erőben eltelt első hetven évtől; ha optimista vagyok, akkor is ennek csak a negyede, talán szűk harmada van hátra, ha nagyon nem rontok a sok búcsúzkodás közepette megívott áldomásokkal az egészségi állapotomon.

Május 31.

A sors finom ajándéka, 52. osztálytalálkozóikon összehoztam állapotomat a jelen és a nem jelen lévővel: pozitív a szaldó.

JÚNIUS: Fehér Renátó

Július 1.

A nyom: ideiglenes. A dúdolás: gyászének.
Minden / ~~mondat~~ szívverés / utolsó.

Június 2.

„Jól vagyok. Hát ilyen beteg vagyok. Hát ööö elájulok, nem baj. Fekszem az ágyon. Sétálok aaa kutyámmal. Pontosan, a Janina, kedves volt, felhívott. Minden szerdán, persze. Meleg van. Stroke-osok megérik, nagyon. Ööö. Életveszélyes voltam, lebegtem. Gőgös vagyok. Lassan, lassan, fejlődöm. Nyugodt vagyok, tényleg. Hogy történt velem. Egyfolytában gondolkozom. Idegen vagyok. Szégyellem magam, mert gőgös vagyok, két év. Tízezer kapja, hogy lehet? Te tudod az afáziát? Hát ez az. Lang Györgyi, Falusi, csodálatos. Barátom van. Felhívom, majd, majd. Kiabáltam, tízszer, három hónap. Féla, jobb kezem. Szeretem nagyon, nővérem. Öt napot forgattam. Megkönnyebbültem, nem tudom. Készültem, és akkor a háromszor a Károly felhívott, két órát. Sok pénz, szegények, emberek. Hallgatnak, nem baj.”
Egy telefonfülke. Be, mert eső. / Tízparancsolat az oldalán. / Bent egy öreg, reggel, este. / Fúj parfümöt, belép, / mintha a vonal. Végén bárki. / Elképzelem, lányát hívja: / nem jött nyugdíj. Számlákkal mi? / Megoldás kell, vagy el innen. / Ma helyén én, / lapozgatok, telefonkönyvet, / keresem számot, gyakorit. / Reggel ő néz, nem érti: / lányom? / De módszer övé, örül.

Június 3.

„A 80-asok Pestje volt a hógömb, / Melyben a köztársaság tükröződött: / Szilvesztert ígért és jókedvet őrzött / Néhány sóváran körbejárt lakótömb; / Ki terveket szőtt – ifjú Rastignac – / Füttyszóra várt, aztán pörögni készen / Alámerült a fűszagú Citében, És gyermekként örült a partinak.” (Térey János: Tizenöt éve Zugló)

Június 4.

Veszteséget felmérni rögtön, sőt, jól: áruulás, infláció. Veszteség vagyunk. S kétharmadunk szóda. Ilyesmi jár a fejemben (szegezem magamnak) az ébren töltött éjszaka után napfelkeltekor, miközben a következő mondatokat formálom meg a Mércse kérésére: „Térey lírai kíméletlensége mindvégig önazonos, ám van evolúciója az életművön belül: természetes arroganciából nemes indulat lesz, suhancos gúnyból pedig felelősségteljes fanyarság. A huszonéves Térey(-költészet) nem volt komolykodó koravén, a negyven-éves pedig nem lett infantilis jópofa. Pontosan látta a feladatát és önmagát, szüntelenül munkálta meg ezt a kétféle anyagot, undorodott a kényelmes középszertől, egyrészt hivatástudatból, másrészt műveltségéből, harmadrészt becsvágyból. Hibázni lehet néha, alibizni nem. (...) S hiába a rastignaci vágyak: azoknak immár kétszer tizenöt éve

oda. Ami még maradt: hogy most és megint mirajtunk a sor. Térey János elvesztésével, legalább két végleg el-süllyedt világgal, melyeket az utolsók egyikeként ő még őrzött, és minden hátralévővel, ami következik, a tőle tanult kíméletlen éleslátással leszünk kénytelenek szembenézni. Nem nyugodni békében."

Június 5.

Fatime-nap. Elena Ferrante. Trieszti fekete kagyló.

Június 6.

#szlováksörözőizmus

Június 7.

Akármilyen meglepő, mégiscsak ülünk a parlamenti rakparton Budapesten, 2019-ben, sörrel és paprikás tökmaggal, előttünk a Clark Ádám úszódaru, készen áll a bevetésre, a Duna fenekén dél-koreai és magyar bűvárok egy hajóroncs körül. „*Ti hogy vagytok?*”

Június 8.

Három meg nem írt vers hiányzik a *Holtidényből*, mert csak a címük készült el: *Pénélopé*, *Prométheusz*, *Pripjaty*.

Június 9.

Köderdei orchidea a Fűvészkertben. Hazaérve felütöm a *Protokollt* a vonatkozó jelenetnél. És a zárlatnál, pro domo.

Június 10.

Ahogy megünnözzük összehúzza még a kabátot az Iskola utcán.
Aztán Szalag és Ponty.
Kora tavasz a Vízivárosban.

Most kapaszkodás újra a Ponty-lépcsőn, Karig Sára emléktáblájáig és tovább. Lefele pedig, mint a montmartre-i Rue du Mont-Cenis.

Június 11.

Felszabadító. A séta elől nem sietek el. Ez a hegyoldal elnémítja bennem az urbánust. Innen már csak a szolmizáló Julie Andrews hiányzik, meg a Trapp-organasípok.

Június 12.

Könyvhét, 0. nap.
A hétvége előzetesen is legégetőbb kérdése: Duna-korzó, vagy jövőre mégis inkább újra Vörösmarty tér?

Június 13.

Könyvhét-start. Duna-korzó. Csirimojó stand.
Alibi. --> Fuga. --> „*Acapulco*”.
Egy hajnali úszás ígérete.

Június 14.

Timothy Garton Ash, Adam Michnik és Kende Péter az ún. Magyar Tudományos Akadémián. Apropos: az ún. mártír ún. miniszterelnök ún. újratemetésének 30. évfordulója.

Június 15.

Könyvhét, szombat. A Könyvtár Klub éjszakába nyúló sörpadjain a viceházmester fölött sokadszor hangzik el a kérdés, hogy minden idők legnagyobb magyar költője.

A kiadó kilenc helyből (három válaszadó, fejenkénti dobogó, összesen tehát 3×3) kétszer hangzik el József Attila és kétszer Weöres Sándor neve.

Június 16.

Újratermetés, aka Szabadságkoncert. Stop. Bloomsday. Stop. Három Holló. Stop. Hévíz-bemutató. Stop. Teltház. Stop. Beckett-címlap. Stop. Ír gulyás. Stop. Biró Zsombor. Stop. Csutak Gabi. Stop. Orcsik Roland. Stop. Rory Gilmore IV. pasija. Stop.
„Tíz falu építsen egy atombunkert.” (népi bölcsesség, Kelet-Európa, 1970-es évek.)

Június 17.

A könyvhétfői ebéd ezennel hagyomány.

Június 18.

„>>Gyászmunkás, hasznos hang a fülemben! / Költözz el, mielőtt szétforgácsol a hűség.<< / >>Ez a föld gondolkodtat, levegője táplál, / A Csárdáskirálynő a mítoszom.<<” (Térey János: Gyászmunkás)

Június 19.

Ebben a huszonnégy órában nem szólaltam meg. A szelektív mutizmus poétikája.

Június 20.

Miután a hónap elején megtelt a Vencel tér, a cseh miniszterelnök lemondását követelők újabb tüntetést hirdetnek június 23-ra a prágai Letná Parkba, ahova több százezer tiltakozót várnak. (Update: bejött). A Václavák mellett a bársonyos forradalomnak is a Letná volt a másik központi helyszíne. 1989. november 25-én és 26-án hétszázötvenezeren jöttek össze. Akkor még hiányoztak a drónok az égről.

Június 21.

Friday, I'm in love.

Június 22.

TGV (Train à Grande Vitesse)
Samedi 22 juin 2019
07h01 Paris Montparnasse Hall 2
09h07 Rennes
Train N°7601

Június 23.

Csak azt ne hidd, hogy létezel,
míg a rennes-i Parc du Thaborban nincs rólad elnevezve egy nemesített rózsató.

Június 24.

Germaine Tillion hatalmas portréja borítja a rue de Tourtille és a rue Ramponeau sarkán álló könyvkereskedés biztonsági rolóját Belleville-ben. Ezen a környéken a tűz- és házfalak világnézeti fórumok, agitációs agórák, emlékezetpolitikai parafatáblák. Bibó-graffitit a Tűzoltó, Angyal Istvánt a Péterfy Sándor utcába!
Tilliont a francia ellenállásban játszott szerepéért a náci letartóztatták és 1943-ban Ravensbrückbe deportálták. Itt írta *Lágeroperett* című darabját (lásd: Jelenkor, 2009/6.). Ahogy Terezínnek vagy Łódźnak, úgy Ravensbrücknek is megvan a maga fütyörészni valója. Ezt írtam róla a Literán másfél éve: Tillion és rabtársai (mert kollaboratív műről van szó) ravensbrücki fogságuk

idején írták meg a *Le Verfügar aux Enfers*-t, feldolgozva benne a legkegyetlenebb részletekig mindent, ami ott velük történt. Az alászállást. Csak éppen nem dantei, hanem offenbacheri modorban. És kedélyeskedés nélkül. Nem prózában, hanem újraírt szövegű ismert szonokban és kuplékban (Lackfi János korabeli magyar slágeren végezte el a bemetszést: „*Hajmási Péter,/ Hajmási Pál/ Kemence füstje az égbe száll,/ Elvernek agyba-főbe, jut itt kápó minden nőre!/ Hajmási Péter-Pityke Pál*”). Ezeket a dalokat aztán a görlok kara énekelte, hiszen Ravensbrück női láger volt. Tüll helyett rabruha, de halálfúga helyett halálrevü. Haláltánc, de halálkánkán. Tanúságtétel és esztrádműsor. Halálgroteszk. Aki elolvassa Germaine Tillion *Lágeroperettjét*, az zavarba jön, mert könnyed dallam hasít a ravensbrücki fák közt az eddig ismert kockacsendbe. Kuplék dallama. Kínzásokupléké és mézárálásmelódiaké.

Június 25.

„*Tegnap este Szomoró haláláról olvastam. Rajongó hangulat fogott el; Tabéry Hédi megrázó beszámolóját hangosan felolvastam (rekedt hangon, rossz lélegzetvétellel), M. elaludt közben. Milyen nevetséges lehetek lelkesedésemmel, mint egy javíthatatlan gyermek a hóbotos játékaival.*”, olvasom fel ezt a részletet nevetséges lelkesedéssel, hangosan (rekedt hangon, rossz lélegzetvétellel) A *végső kocsmából*, a párizsi Parc Monceau-ban, kétszer egymás után, mert ahogy sejtetem: M. elaludt közben.

Erről aztán egy Rimbaud-szakasz jut az eszembe: „*Ha megmagyarázná bánatait, azokat jobban megérteném, mint csúfolódásait? Rám támad, órákat tölt azzal, hogy megszegyenítsen mindazzal, ami engem a világon megindíthat, és aztán méltatlankodik, ha sírok.*” (Egy évad a pokolban, ford. Kardos László; idézi P. L., 2012 decembereinek elején, éjszaka, egy žižkovi kocsmában, fejből).

Június 26.

Abraxast nézték már Kijevnek és az NDK-nak is. Vizuális félúton a sztálinbarokk és Disneyland között. (Tényleg a Disneyland felé tartó párizsi RER (értsd: HÉV) Noisy-Le-Grand nevű megállójánál kell leszállni.) Forgott itt a Terry Gilliam-féle *Brazil*, legutóbb pedig a *Hunger Games*ben borította el a CGI-kátrány. Nekem leginkább a madáchi Falanszter jut róla eszembe. S az egyik tömb kifejezetten olyan is, mint a beLSDzett Wälder Gyula Madách téri bérháza. Abraxast 1978 és 1983 között húzták fel Richardo Bofill tervei alapján, kifejezetten szociális lakótelepként, helyi szegények és külföldről érkező menekültek számára. Utópia. *Puisse le sort vous être favorable! / May the odds be ever in your favor! / Sose hagyjon el benneteket a remény!*

Június 27.

A Trocaderon álló, az E-toronyra és a Mars-mezőre néző Musée de L'Homme-ban van valami a posztkolonialista mea culpa toporgásából és giccseből. Ezt az elkerülhetetlen adottságot (is) hozta a hat évig tartó felújítást követő (2015-ös) újrainyitás, ami összességében mégis sokkal jobb alapállás, mint rémségek kicsiny boltjának, vagyis rasszista látványosságok vitrinjének lenni. De mindez szőrszálhasogatás. Az emeletig futó hajógerincre (bárkagerincre?) illesztett rasszbüsztek sora: a tisztánlátásnak, a vallomásnak és a (muzeológiai) szakértelemnek egyszerre (eleven) (emlék)műve.

Június 28.

Úton az Orsay-ba még mindig nem döntötte el, hogy ki a három kedvenc franciája. Hátha ott: *Le Modèle Noir de Géricault à Matisse*.

Június 29.

Legyen nálad vászontáska! Tényleg ne vedd a sok szart! Plastic Free July! Tudatos ember, öntudatos ember. Hasznos hype. Kis lépés neked. És persze kis lépés az emberiségnek is. Kis ökológiai lábnyom. Mert biztos van arról egy grafikon, hogy hány ezrelékkal javítana a túlélési esélyeinken, ha eltűnne minden hipszterszívószál, és kézzel vinnéd haza az avokádót, nem zacskóban. Ha fából lenne minden fogkefe, vaskarika. Az Amazon meg közben nem nagyon fizet adót (vigyázó szemek, tegnapelőtt, Lille, Párizs, Toulouse), az ökológiai lábnyoma pedig akkora, mint Westeros. Summer is coming. Mert valójában politikai akaratképzés, törvényi szabályozás nélkül, hiába a tiszteletreméltó individuális zero waste, gatyarohasztás lesz itt, nem jégsapka. A változás veled kezdődik – lapogat a megbízhatóan hazug coach-Coelho valamelyik nagyvállalat marketingosztályán, rád tolja a felelősséget és tökéletesen depolitizál.

Ne vegyél palackozott vizet, igyál a csapból, mert te ihatsz a csapból. A Magrebben ez kevésbé evidens. Szóval, ha esetleg zsigorszám is vennék arrafelé az ásványvizet, az nem azért van, mert erkölcsi hullák, még ha a nyugati középosztálybeli Insta-filteren át így is látszik. Centrum-(fél)periféria, duruzsold a kedvenc buzzword-ötet a szójatejes-sütőtökös lattéd fölött.

Úgyhogy talán túlzás virtuálisan keresztre feszíteni, lefotózni és (fö)jelenteni a Facebookon azokat, akiknél szívószálat látsz a 15 fokra klímázott multiplexben. Idelent morális pánik, odafent extraprofit.

De legyen nálad vászontáska! Tényleg ne vedd a sok szart! Plastic Free July!

Június 30.

Pótlóbusz, Nagyvárad tér.

Balra: Újpest – Városcsözpont felé.

Jobbra: Újpest – Városcsözpont felé.

~~Haza-féle.~~Hazafelé.

JÚLIUS:

Nagyéci Kovács József

Holtbiztosan augusztusi

1.

Tegnap is, ma is Katlanozás. Az „országvilág” legjobb fesztiválja, Pannon Tükörözéssel, benne például Szálinger Balázs nagy haza-versével, a Jó reggelt!-tel. Videó is van, a szerző a Vylyan-terazon a gomolygó fönnel küzdve (lapok repülnek minden irányba) olvassa fel, mi meg (a drága főszerkesztőnk meg én) ülünk a fűben és büszkélkedünk.

2.

Gyógyulás Harkányban: hinta, gyógyvíz, óvatos, de intenzív testmozgás, élni jó. Nincs más érvem.

3.

Tíz éve halt meg Cseh Tamás. „Emlék, emlék, a keltezés, különös módon váltják egymást fel az évek, kedves Irén, a keltezés” – a MH-ban BL versmélységű visszagondolása, amiben jelen időben beszél. És szép programok a Katlanban. Egyáltalán: a Katlan. Nemnormálisak, hogy normálisak.

4.

D-vel utazom együtt Pestig, Lábjegyzetek szerkesztőség, R. igazoltan távol. Meséli, hogy mostanában gyorséttermi termékek névadójaként dolgozik. Meséli, hogy az a jó, ha emberneve van a hamburgernek, valami jellemző vezetéknev és alliteráló keresztnév. Meséli, hogy az otthonosságérzés a lényeg. Mesél.

5.

Zágoni Balázs ifjúsági regényét olvasom, A Gömb. Sci-fi, disztópia, csupa fancy (ejtsd: fenszi) jelző. Szerintem apa-regény. Miért, melyik regény nem az nekem?

6.

Honort intézek, mert volt még a Katlanban egy beszélgetés, három tehetséges pályakezdővel. Jó rozéfröccsök voltak, egyikük a tüzes bor, másikuk a pezsgő szóda. A harmadik az ibrik, amiben az ital van, kancsó, vagy hogy is mondják. Köcsög.

7.

Végre beszélek G. bácsival, atyai barát, születésnapjára Magyar Hang előfizetést kapott, köszöni. Míg fontos stallumot hordott, ritkán kerestem, most, hogy nem nyomja már a vállát, sokkal szabadabb (vagyok én is a keresésben). Azonnal lelkesülni tudunk egy-egy friss jó olvasmányért, egyébért. És mindig szóba kerül valami Cseh Tamás. Idézek, folytatja, idéz, folytatom. „Ez ilyen. Jó kis hely.”

8.

Szólótőkék a Vylyan-terasz körül. Ipacs-Szabó főborász-mester büszkén mondta, hogy 4000 (vagy 40ezer, nem tudom) tőke van a birtokon. Jó lenne egyesével mindet megszámolni, annyi idő jó lenne még.

9.

A. hív, hogy egyeztessük a jövő évi Katlanozást. Évek óta egyeztetjük, kölcsönösen jól tennének egymásnak a jelenléttel, A. való a Katlanba, a Katlan való A-nak. Az egyeztetés meg nekem.

10.

Szurkolói kártyát beszerezni megyünk, F. meg én. Vénaszkenner, sorbanállás. Elkészül, kedves pultos néni átnyújtja. F. nem fogja meg. UTE-s a lelkem, de azért, ha bejutna a Fradi a BL-be elviselné, hogy mondjuk, Firmi-no-t közelről láthatja! Mondjuk, azt én is.

11.

„Olykor az egész ország / Mint vasbeton házmesterállás, / Sértődékenység, teatralitás, / És kevesebb kőoroszlán több lenne, / És több szabadság néha kevesebb, / Kevesebb mosoly néha igazabb” – még mindig Szálinger Jó reggelt!-je.

12.

Egy egész napot átaludni.

13.

Meccsnap. Felívelés, zuhanás, mélyrepülés. Leginkább mélyrepülés.

14.

„A négyből három félidőben egyenrangú partnerei voltunk a Dinamo Zagrebnek.” (X.Y., magyar labdarúgásból élő)

15.

Az előző napokhoz: *„Kedves József Kovács, örömmel értesítjük, hogy jegyvásárlása és fizetése sikeres volt. A rendelésösszegzőt az ehhez az e-mailhez csatolt számlán találja.”* – jegyek az EB-re. Minek? Mert a szurkolás maga az irracionalitás, azért.

16.

Kezemben (gépemen) az új Térey-kötet.

17.

„Gyázmunkás, hallasz-e?” „Én már nem.” / „Csomagolsz?” „Maradok.” „Mi az új munkád?” / „Temetem a birkatürelmet, / Mától lázadok.” (TJ)

18.

Hogy fogok én bármit is írni a Téreyről?

19.

19..19..19 éve világmagyarázat és istenbizonyíték ez a nap, és bár sosem gondoltam, hogy én folytatódok, mégis csak a hála, ami eszembe jut. Csend és hála. A zirci apátsági templomban töltöm a délelőttöt, gregorián ünnepi énekek között, élvezem a dallamot és a latin szövegeket, és az én ünnepeltemre gondolok, aki – neki fel nem róható okokból – a barátaival mulat.

20.

„Tervünk, mint hősipkás csúcs. De feljutottunk. Azonban ne ájuljunk el. Cél: bojtra feljutni!” „Gusztus hús”-kor, „kotmányunk” napján a tüneményes Rajhona Ádámot és a többiekét közelebbinek gondolom, mint bármit az ünnepből.

21.

Katlanról maradt perui kávé, mert „minden hajnalban van egy holtbiztosan augusztusi hús perc, amikor nem telik az idő” (Szálinger, lásd fentebb). Ezekben a hús percekben élek.

22.

~~~~

23.

Magyar sellő érkezett e-mailben. Ilyen egy könyvcímet! Sellő tenger nélkül. Lápi lúdvérc lesz az. Magyar.

24.

Telefonon keres a m-i futballklub elnöke, mennék-e edzősködni. A kölyökcsapatnak van edzője, de nem mindenki fér be a keretbe, a maradék viszont elszívárogo, ha nem foglalkozik velük senki (s akkor oda a TAO, nem mondja, tudom anélkül is). Legyek résztli-edző. Persze, hogy leszek.

25.

„Sejtjük, hogy igazából minket tekintenek meg inkább, tiszta farmer, azért a szövethadrágig nem megyünk el, méltósággal, mint egy főintéző, indulunk a villamoshoz.” (Szolcsányi Ákos, Medvézet, Pannon Tükör Online.) I love my job.

26.

Hétfő. „Nekem rengeteg energiámba került nap mint nap, hogy a precizitásnak legalább azt a mértékét fenntartsam, ami nem minősül botrányos slendriánságnak.” (András László)

27.

Baj van, keres meg az m-i elnök, a menőedző lelépett (a labdákat is elvitte, a szemét), most már nem csak a résztlinek, de a rendes csapatnak is edző kell. Két napot vállalok, plusz meccsek. Kapok melegítőt (csapatszerelés), úgy hordjam, hogy Dukon Béla bácsié volt. Tudom-e, ki az a Dukon Béla bácsi? Viccelsz, megvolt gombfociban!

28.

Nekrológért fizetést felvenni. Nem.

29.

Gazda Albert exújságírónak mondja magát az Az élet meg minden podcast nagyinterjújában. Amúgy tényleg, mostanában inkább szépíró. Részemről tudom követni.

30.

Túl hosszú ez a hónap.

31.

Évek óta először semmiféle tanévnyitón nem kell jelen lennem. Egyre mégis elmegyek, megfigyelőként állok hátul egy újbudai templomban. Gyerekek, „*tanarak*” (Majzik V.). Imádkozom értük: a későn jövők, az utolsó padban olvasók, az új osztálytól szorongók, a szerelmi csalódottak, a pattanásokat eltüntetni nem tudók, a hirtelen meghízottak és kórósan lesoványodottak, az „*élet az, ami velünk történik, miközben nekünk más terveink vannak*”-emberek védőszentje, én.

AUGUSZTUS:

Szabó Imola Julianna

Augusztus 1.

Ördögkatlan. A boszorkány-hegy oldalában a fák vékonyak, mint a hosszú körmök. A felhőkig emelkednek az ötágú gallyak. Megmásszák a gyerekeim. Háttal a napnak, levelekké szelídülnek a pergő fakérgeknél. Elkezdődik a felolvasás: Térey-verset olvasunk, a rákról mesélek, mintha természetes lenne minden váratlan. A mulandóság esélye örökre összeköt minket halandókat. A fülledt melegben ismeretlen arcok, édes limonádé és a táj feletti hullámvás egyé illeszti az estét. Hazaindulunk.

Augusztus 2.

Ha sok a munka, ha kevés. Fő, hogy van. A gép magába fal. Csak a várandóság émélygése szakít ki percekre. Édeset a sóssal, savanyút a keserűvel. Keverem az ízeiket, a színeket. Lassan vége az első trimeszternek, és egyre bizonyosabb, hogy három gyermekem van. Lesz. Van. Vannak.

Augusztus 3.

Ház vagyok és akol. Zseb. Testmeleg, öböl, megtöltve várakozással. Elkészül a lengyel-projekthez pár kép. Meglepem magam is, ami kis öröme ad okot.

Augusztus 4.

Nem nő velem az éjjel, csak az álmatlanság. Halakat látok az égen, és már a február szele gomolyog a bordáim között. Reggelre kerekesebb és alacsonyabb leszek. Szokom ezt a jóllakott nyugalmat, amiért nem győzők eléggé hálás lenni. A gyerekeim gyíkot mentenek a kerti mosdó-tóból. Szabadon engedik. A bőre smaragdja megcsillan a földúton. Itt, a világvégén, az életnek külön körforgása van. Szép és kegyetlen, de mi nem emberek vagyunk benne, hanem lények. Egyek mindegyikükkel.

Augusztus 5.

A nyár utolsó szagfoltja. Kopik a nyári szünet. Kopnak a hajnali fények. Magamba szeretném zárni, nem engedni el.

Augusztus 6.

Gyakran merengek, hogy apámnak mennyire tetszene Rókadomb, a hely, ahol élünk. Mélyen tudom, hogy nagyon. Mindig egy tanyára vágyott: lovakkal és fákkal, messze a várostól. A nyárban az a legjobb, hogy van idő fejben utazni, mert testben alig kell. Főleg annak, akinek nem telik rá. De idén nem zavar valahogy.

Augusztus 7.

A fiam szerint az örök életben az a rossz, hogy végignézed a szeretteid elmúlását.

Augusztus 8.

A lányom szerint a lelkek körbeérnek, és új testet választanak, azért van, hogy valakit mintha már ismernénk.

Augusztus 9.

A fiam szerint sose legyünk gazdagok, mert akkor elillan a varázsunk, ami mi magunk vagyunk.

Augusztus 10.

Két munkahegy között vágózom le és fel. A pocakom gömbölyödik, néha visszagurulok a kezdőpontra, majd újramezdem. Ketten vagyunk ebben az ötvenkilós testben. A vágyainkat csiszoljuk össze. Liter számra kortyolom a narancslevelet. Kell az erő a munkahegyen túlra. Kell az erő, hogy összetartsam a nyár végi madarakat az ablak előtt.

Augusztus 11.

Csipkerózsika. Alszom. Egyhuzamban, amennyit csak engednek. Érzem, ahogy betakargatnak, és pisszegnek. Ahogy a szerelmem a kertbe tereli a gyerekeket. Hallom, ahogy kint játszanak. Én bent. Mint egy magzat a házban. Magzat a magzatban. Matrojska.

Augusztus 12.

Perseidák éjjele. Rajba gyűjtöm a kívánságaim, és várom, hogy kimondhassam őket.

Augusztus 13.

Álmomban tengert illusztrálok. Szekrényajtó nyílik a mélybe. Úgy kerekedem, mintha a testem egy megszokott tágulást követne. A kötetről jönnek a recenziók, és mindnél beleborzongok, hogy mennyi időt szántak rám. Ismeretlen emberek mennyi időt töltöttek a szavammal. A világgal, amit szótagokból építettem és megjelenésig rettegtem, hogy bevehetetlen és érdektelen vár lesz, ami senkit sem érdekel. És érdekli őket. Sőt, értik is.

Augusztus 14.

Gerléket lődöznek a szántóföldek felett. Magányos özvegyek ülnek a vezetékek húrjain. Tehetetlen nézem a tetőtéri ablakból a puffogásokba tompuló értelmetlen vadászatot. Mindenfelé elejtett holttestek. Ez a kies vidék szomorúbb és kegyetlenebb arca, aminek semmi köze a természethez, csak az emberhez.

Augusztus 15.

A nyár utolsókat lohol, még elhiszem, hogy sokáig lesz időnk a tanévkezdés előtt. Elmennek a tanítók az iskolánkból, minden felgyorsul, döntenünk kell. Ahány gyereked van, annyi sorsszál kötődik az ujjaidhoz. Egyszerre kell mozgasd a kezed, finoman az ujjhegyeidet. Ami az egyiknek erő, a másiknak félelem. Ami az egyiknek szabadság, a másiknak lakat.

Augusztus 16.

Az égig emelni mindet. Könnyedén, erőlködés nélkül. Csak felemelni és tartani. Majd elengedni. Útjára engedni. A szülések megtanítottak arra, hogy semmi hatalmam az élet fölött, a testem fölött. Létra vagyok, alagút, átjáró, ajtó.

Augusztus 17.

Megszoktam, hogy az orvosok nem hisznek nekem. Ezért van egyfajta engedelmes mosolyom, amivel kedvesen úgy teszek, mintha nem tudnék dolgokat. Nem fecsegek feleslegesen. Úgysem értenék meg. Például, hogy érzem már a mozgását a bennem növekedő életnek. Azt mondanák, hogy az a bélmozgás. A női test könnyen válik cocává vagy csirkévé. Én tudom, hogy ember vagyok.

Augusztus 18.

A gyerekeim megunták a nyarat és egymást. Felperes és alperes között bíró vagyok. Egész nap. Tolom a munkahelyet a hátammal, és éjjel mégis könnyen alszom. Tudom, hogy ez az utolsó várandóságom ebben az alakban. Az utolsó, amiben teret engedhetek egy másik alakzatnak. Már nem leszek úrhajós, se világhírű állatorvos, se bűvár.

Augusztus 19.

Anyám fekete rózsa. Anyám felleg. Sokféleképpen öregszünk.

Augusztus 20.

Régen a lakótelepi ablakból néztem a tűzijátékot. A konyhaablakból látni lehetett a felrebbenő formákat, színeket. Ugyanez az ablak esett a fejemre egy viharban. Betörte a koponyám, felszakította a bőröm. Ez mentett meg, hogy kamaszos örületből ne legyek soha kopasz. Egy örök seb fekszik a kutacsom helyén. A kényszeredett felnövés húsosodó hege. Ezért is van hosszú hajam. Amikor azt hitték, hogy rákos vagyok, akkor egy este elsirattam a hajszálaimat. Mindet. Bele is őszültem. Nagyon hamar. Huszoneves korom óta krétaporos a halántékom. Addig festem, amíg hófehér nem lesz. Akkor levágom vállig, és úgy hagyom. Az idő hajszálereként. Koronaként.

Augusztus 21.

Az iskolára készülünk. Az óvodára. Egy pályázatra. Jön az ősz, a közös nyári testünk molekulákra zuhan.

Augusztus 22.

Ma még 34 vagyok. Pont egy sorminta, ugrások nélkül. Holnap elindul egy új időkerék, ami egy évig meg sem áll.

Augusztus 23.

35 lettem. Már annak is örülnék, ha ez a félidő lenne. Milyen megalkuvó lesz az ember, ha megszereti az életét. Elkészülök a Twardowski-rajzzal és kezdem összerakni fejben a kiállítóteret. A férjem meglepett egy csodával. Elmentek a gyerekekkel, és hoztak nekem egy szépséghibás, de tökéletes mosogatógépet. Legszívesebben mellé kuporodnék minden nap, és csak ölelgetném. Hány évet vártam rá. Irén lett a neve, és IV. Béla a beceneve. I. Béla a varrógépünk és Margit a mosógépünk. De Margitnak gyerekbetegsége volt, így ő kerti szerszámmá alakult elég hamar, legalábbis a csapágya. Őt követte Vilonka, aki egy hagyatéki ajándék, és sosem használták. Azóta már belerázódott a napi rutinba. Három kutya, három macska mellett a három gyerek már csak portörlés.

Augusztus 24.

Rókát látok az út mentén, pár méterre tőle egy szarvas. Amióta kiköltöttünk lett bennem egy finom megfigyelés. Nem beavatkozni, csak szemlélni. Úgy lenni részese, hogy nincs rá hatásom. Mászt gondoltam a természetről amíg nem éltem ilyen közel hozzá. Amint magába enged az erdő, a fák, minden megváltozik. Nem kiránduló vagy vendég leszel, hanem eleme egy stabilan változó egységnek, amiben egyetlen feladatod, hogy élj. Nyitott szívvel, élj. És hagyj élni másokat is.

Augusztus 25.

Környezettudatos dolgokkal telik a nap. Komposzt, ültetés, zsákvarrás. Egy ideje nem eszünk pálmaolajjal készült ételeket. A gyerekeim döntése. A bécsi állatkertben egy hatásos installáció nagyon érzékletesen mutatta meg a klímaváltozás hatásait, és ők egyre komolyabban vesznek. Az emberi anyagon gondolkodom, miközben letagadhatatlanul én is a fogyasztói társadalom részese vagyok.

Augusztus 26.

Az első trimeszter vége. Egy szakasszal beljebb a születéshez, és a béke érzéséhez, hogy újra bővül a családkunk.

Augusztus 27.

Átaludnám a napot. Átdolgozom az éjszakát. Nézem, ahogy a családom alszik. A közelségük előhívófolyadék. Nélkülük láthatatlan lennék, hiába van sokszor, hogy a mellettük érzett fáradtság tesz igazán láthatatlanná.

Augusztus 28.

Családi napra megyünk mind. Az ilyen napok mindig mélyre égődnek. Gokart versenyben mérkőzik meg a két nagy, a két kicsi és Zsorzs, a férjem. Én kívülről nézem, mert a pocaklakómnak nem lenne túl jó egy ütközés. És amilyen „sportosan” vezetek a hétköznapiakban, úgysem bírnám megállni a sebességet. Későn lett jogosítványom, de nagyon megszerettem a vezetést. Nem adta könnyen magát az élmény, és az érzés, de ma már az életem része. Budapestből csak a nyár esti és reggeli kerékpározások hiányoznak. Évekig ezek a fények és menetszelek töltötték meg a napjainkat. A két kerékpárunk hatalmas szerelme: Klopédia és Mali. Egyszer szeretném megírni egy mesébe.

Augusztus 29.

Pinczési Judit verseket olvasok. A versek birodalmába vezet. Beleveszem. Bepakolunk két köbméter fát. Zsuzsikályhánk üzemre kész. A gyerekek mindenben segítenek, talicskát tolnak, láncba állnak, stócolnak. Már tudják, hogy a téli ropogó tűzért most kell összefognunk.

Augusztus 30.

Elkészülök egy nagy munkával, és várom a kiadó választ a regényről. Mióta halasztom magam előtt, mennyiszor dolgoztam át. Interjúkat adok le, és iskolai füzeteket csomagolok. Olyan mint egy bemosakodás az őszre, szertartásszerűen készülünk a feladatokra. Szerencsére már nagy a kislányom, és maga rajzolja, tervezi meg a füzet borítóit. Jövőre két iskolásom lesz.

Augusztus 31.

Egész nap filmeket nézünk. Mintha ettől megállna az idő. Mintha ettől el lehetne futni. Új iskola, új logisztika, új kihívások. Újra sárga lesz a szántóföld a Rókadombon.

SZEPTEMBER: Bödecs László

Szeptember 20.

Azon gondolkozom, micsoda bűn ilyen rémes, fémváz, ócska beton és üveg épületet hányni a Duna-part egyik legszebb városi szakaszára – megint egyetemre járok, egyre több és egyre nehezebb szöveget szerkesztek, olvasok, ezek járnak a fejemben valami különös, kínzó sejtés kíséretében.

Szeptember 21.

Az agyam mindehhez túl lassú, talán alkalmatlan, azért megvetem a lábam, mint ez a BME aztán MOME aztán Pázmány épület, oda nem illőn, de peckesen, ahol épp vagyok, mostanság.

Szeptember 22.

Álmomban halott voltam: A Földön elburjázott a növényzet, óriás indák lógtak a fákról, az emlősök helyett megint egyes hüllőfajok vették át az uralmat, ahogy azt a Kopernikuszi elv szerint várni lehetett.

Szeptember 23.

De prímszámok nagy titkára, a zéta-függvény nullpontjaira nem sikerült időben rájönni – nem volt többé, aki a számokkal bíbelődjön, tudatos megfigyelője nélkül az univerzum olyan magányos volt, mint aki a szerelme nélkül nézi vasárnap a naplementét.

Szeptember 24.

Ezt a napot kihagytam, úgy látszik, keddi nap volt, biztos voltam valamerre, mi történhetett?

Szeptember 25.

A kép sík terében a mélybe tartó vonalak közelítenek egymáshoz, áttörik a kép határait és látszólag a végtelemben futnak össze, az enyészpontban, hívhatjuk így.

Szeptember 26.

Az ilyen lényeges pontok felfedezése nélkül még azt is hihetnénk, hogy az életünk jobbára céltalan, kiszámíthatatlan örvény.

Szeptember 27.

Könnyű bezárni a szíved, könnyű kizárni másokat, szeretni nehéz.

Szeptember 28.

Egy idős nénit láttam az Üllőin, a fal mellett csoszogott járókerettel, valószínűleg azért, hogy oldalról is legyen támasza, éppen azon küzdött, hogy kikerülje a fal mellé állított elektromos rollert, feltűnt a járművek elemi különbsége és hasonlósága.

Szeptember 29.

A matematikát, bár nem értem, tudom miről szól, Ottlik így fogalmaz: „*matematika messze fölötte áll minden evilági és túlvilági hasznossági kritériumnak, akárcsak a művészet [...] véletlenül mind a ketten az emberiség létét, életben maradását biztosítják.*”

Szeptember 30.

Sokszor közhelyek jutnak az eszembe – az életünk nem túl egyedi, sok mindenben különbözünk másoktól, legalább annyi dologban, vagy még többen, viszont pont ugyanolyanok vagyunk.

Szeptember 12.

Szombathelyen, a könyvtárban egy évvel a megjelenése után végre bemutatjuk a második verseskötetemet, Az árvíz helyét – közös érdeklődésünk a gitárossal a Radiohead, váratlanul míg én az egyik szerelmes verset olvasom, beúsztatja a Creep akkordjait, a fejemben a szöveg, amikor a refrénhez jut: „*But I'm a creep, I'm a weirdo.*”

Szeptember 13.

Milyen szépen agonizál a megkínzott természet.

Szeptember 14.

Tegnap Ölbőn, egy félkész parasztházban, megsimogattam egy apró macskát, ami félig lelógott a néhány éve ültetett gyümölcsfáról, a telek végében hallatszott a patkacsbogása, mert a hódok lejjebb húzódtak, a közeli építkezés miatt, gátat építeni.

Szeptember 15.

Véletlenül sikerült letörölnöm az összes korábbi egy mondatot – milyen szerencse, hogy alig írtam meg párat.

Szeptember 16.

Az első nap újra az iskolában, a BME Z épületének, amit most a Pázmány bitorol, steril folyosóion keresem a férfi WC-t; nagy meglepődés, alig lehet rábukkanni, a bölcsész szakokon a lányok sokszoros túlsúlyban vannak, ilyen az esztétika is.

Szeptember 17.

Örkény novellái mesteriek, gyakran elejétől a végéig végletekig csiszolt írástechnikával vannak megcsinálva, éppen ezért a levegő hiányzik belőlük néha, hogy lélegzetet kapjon valami a logikán, vagy a szintén megérezhető, ezért kiszámítható éles váltáson kívül valami.

Szeptember 18.

Nem a hiba hiányzik, de az írói felfedezőút, az elengedés hathatós gesztusa.

Szeptember 19.

Szinopszis Szabó Róbert Csaba bányanovellájáról: az ember tíz körmével váj, hogy megtalálja az igazságot, a boldogsághoz türelem kell, elillan mint (...)

Szeptember 20.

Egy halom szén összerakva a csillére, fekete mikrokozmoszán grafitosan megcsillan a fény.

Szeptember 1.

Emlékszem az egyikre: A semmiben hinni olyan, mint nem menni el a pékségbe, aztán panaszkodni reggel, hogy nincsen a lekvár alá kenyér.

Szeptember 2.

Látom ma Garaczinál, Bartók Imrétől: Nem tudunk semmit, de a semmi tud rólunk.

Szeptember 3.

A semmi a tudatlanság fejében csücsül meg, bárgyú arcocskával.

Szeptember 4.

Az élet pedig maga a tudás – Proust szerint, azért élünk, hogy aztán, amit éltünk valamiféle regényben összerendezhessük, ha eljött az ideje.

Szeptember 5.

Végre igazi költő leszek, szabad és szegény.

Szeptember 6.

Büszkeség helyett, mostanában hálát érzek, nem azt, hogy igen, megcsináltam, hanem köszönöm, hogy túléltem.

Szeptember 7.

KérjeteK, keresseteK, zörgesseteK.

Szeptember 8.

Nagytakarítás, az egész nyár lustaságát, porát, pókhálót, szúnyogtetemeit kell eltüntetni, a mosóvíz egészen fekete lesz délutánra, de kész.

Szeptember 9.

Nagyjából egy hónapja volt a lánykérés, nem gondoltam volna, hogy mennyire nehéz kimondani ezeket a szavakat, felolvasni az erre az alkalomra írt verset – ekkorra sikerült a nyersebb részeket kiérlelni, és eladni egy folyóiratnak a szöveget, kell a falra.

Szeptember 10.

Ez legyen a vége: sosem tudva, hogy túl későn, épp időben, túl korán, a dolgok, ha megvannak, azért próbálkozni kell, ha nincsenek meg még, akkor is próbálkozni kell, próbálkozni kell, jobb ötletem úgysem támad, mi értelme, hogy ne csináljak semmit?

OKTÓBER:

Vajna Ádám

Mások mondatai

Október 1.

Egyetlen költő sem tudja maga mögött hagyni a történelmet, és úgy írni, mintha most ébredt volna az Édenkertben. (Henning Hagerup)

Október 2.

Ám fontos különbség, hogy az avantgárdok többet dohányoznak, míg a neoavantgárdok a füstszűrőt is elszívják. (Mohácsi Balázs)

Október 3.

Rohadt csápjai vannak a készülő versnek, láthatatlanok, és befelé húznak. (Szálinger Balázs)

Október 4.

...kiesni a jelentés ablakán. (Fehér Renátó)

Október 5.

elkövettem azt a hibát, hogy ledőltem, szóval nem hiszem hogy gond van a vízzel és a füléhez emeli a koponyám körül a koponyám körül and a small bowl of the same as the one that is used for the room and the water is very low and it is a very good place to be a little more comfortable and more comfortable with the kitchen and the kitchen and kitchen table and kitchen table and kitchen table for the living room and kitchen table for the living room (Google – prediktív szövegbevitel)

Október 6.

Üdvözljük! Nincs babkávéné! (kávéautomata a BME-n)

Október 7-8.

Meglepő dolog történt velem: egyszer csak nem jutott eszembe, mi jön előbb, a 7 vagy a 8. (Danyil Harmsz – Hetényi Zsuzsa fordítása)

Október 9.

Félkész bajusszal néhány hét múlva elutaztam Kőszegre. (Tatay Sándor)

Október 10.

Ha egy roadmovie szereplője lennél, mivel utaznál: a, swift b, alto c, tico d, maruti e, peugeot 205? (Nagy Dániel)

Október 11.

Kettő angolvecé a semmiben. (Vajsenbek Péter bulgáriai élménye)

Október 12.

A külvilág úgy néz ki, mint egy rosszul beállított tévé.
(Sally Rooney – Dudik Annamária Éva fordítása)

Október 13.

Mackónadrágban is lehet harcolni a szabadságért.
(Körösztös Gergő)

Október 14.

Akkor egy spájzban laktam a Tanácsköztársaság úton.
(Tar Sándor)

Október 15.

Csak pár perc elteltével jöttünk rá, hogy a dzsungel azért hat ennyire sűrűnek és áthatolhatatlannak, mert minden negyedik fa valójában villanyoszlop. (Szily László a felújított Arany János utcai metrómegálló környékéről)

Október 16.

Csupa poloska a környező világ. (Darvasi László)

Október 17.

A geológusok szerint azt a szemcsét hívhatjuk homokszemnek, amely kisebb, mint az o betű ebben a mondatban. (Patricia Daniels)

Október 18.

A reneszánsz világnézete s betű nélkül (keresztrejtvény, Nők Lapja)

Október 19.

Nincs véletlen szalmakalapod és hozentrogered kölcsönbe a hétvégére? (Vida Kamilla)

Október 20.

Ha nem eszel semmilyen pekarut a folyos tukortojaxshoz akkor hogy eszed meg szepen a sargajat, felnyalod?
(Falaty Tamás)

Október 21.

Idelent a szuterénben / vívódik a szuper-énem. (Szócs Géza)

Október 22.

Szaténból vannak az erkölcsi. (Mosza Diána)

Október 23.

...nem baszhatod magadat szerelembe, mondta a hang a lány mellett. (Tove Nilsen)

Október 24.

Egy családi filmre emlékeztetsz, ahol nincsen meztelenkedés, leszámítva egy vicces jelenetet, amiben valaki rányit a nagymamára. (Audun Mortensen nyomán)

Október 25.

Ha sótartó volnál, akkor is lefeküdnék veled. (Láng Zsolt)

Október 26.

foci, pacal, baszdüh (Gelencsér Milán)

Október 27.

Minden írás aljasság. (Nemes Z. Márió)

Október 28.

De amúgy szarul állok ezzel, nem tudom, mit fogok leadni hónap végén. (Vajna Ádám)

Október 29.

Ezekről az el nem küldött meg ki nem mondott dolgokról lassan ideje lenne leszoknod. (Moesko Péter)

Október 30.

Hát, jobban tette volna, ha kevesebbet ír, de azok jobbak. (B. Kiss Mátyás)

Október 31.

Ez legyen az utolsó. (Seres Lili Hanna)

NOVEMBER: Karkó Ádám

November 1.

A rokonaim, ki tudja, merre járnak, a szüleim egyik fele külföldön él, a másik pedig olykor kijár a temetőbe. Valahogy ez a szokás nem jellemző rám. Mécsesem mindig van itthon, és emlékezni is tudok. Nem kell ehhez kőtömböket látnom.

November 2.

Körbejártuk a Kunsthistorisches Museum-ot. Caravaggio kiállítás volt, lehidaltam.

November 3.

Pestig kényelmes az út Bécsből. Aztán az esztergomi vonaton már kevésbé. Feszélyezett a hangulat: vajon a bliccelő, felháborodott csűrhe mikor ugrik neki a kalauznak? Pedig csak a jegyüket kérte.

November 4.

Szemináriumi órák arról, hogy nem csak a gyerekekkel kell játszani, hanem a felnőttekkel is. Már mint pedagógiai célzattal.

November 5.

Mikroitanítottam a Szondi két apródját, verstani sajátosságok kiemelésével. Azt mondták a szaktársaim, hogy nem volt rossz. Ez is valami, talán kitarart pár évig.

November 6.

Victor Hugo Hernani-ját elemeztük. Vajon értékelhető történelmi írásként?

November 7.

A Kopaszi-gátnál sétáltunk a kedvesemmel. Elég vagány hely. Csak a háttér van elrontva.

November 8.

Manere fortis. Hétről hétre jönnek a latin zárthelyik. A tanár sosem mondja ezt, de látom rajta, hogy ha vért kell szarni, akkor ez van. És tudjuk, hogy nem a latin zárthelyikre gondol.

November 9.

Megnéztem a Drakulics elvtársat. Nem akarok véleményt formálni most. Csak megnéztem, és gondolkodom róla.

November 10.

„Ekkor Cayetano, most először, szájon csókolta. Sierva María teste egy feljajdulással megremegett, könnyű kis tengeri párafelhőt bocsátott ki magából, aztán megadta magát a sorsának. Cayetano az ujjai begyével pásztá-

zott végig a bőrén, alig érve hozzá, és életében először élte át azt a csodát, hogy úgy érzi, mintha egy másik lény testébe költözött volna.” (G. García Márquez)

November 11.

Csudálatos érzés egyszerre látni és olvasni *Az ötödik pecsétet*. Képi és verbális orgazmus.

November 12.

A könyvespolc könyvektől terhes – mégis üres. Nem adtam nekik a lelkem még. A könyvtár polcain lévő könyvek pedig kiáltoznak, hogy elég a lelkekből, ne tovább!

November 13.

Kaptam egy tízoldalas verset. Nem volt rossz, csak nem jöttem rá, miért kaptam. A véleményezésem után azt mondta a szerző (egy ált. iskolás fiú), hogy nem érdekli egyébként, amit mondok. Csak ajánlották neki, hogy küldje el nekem. Ennyiben maradtunk.

November 14.

Ötvös tanár úr nem tudta megtartani az óráját. Ezek a pillanatok sosem hoznak megnyugvást.

November 15.

Zalaegerszegi hétvége.

November 16.

Meglátogattuk kettesben a szombathelyi Weöres Sándor Színházat. Ambivalens előadás volt. Egyszerre volt ötletes, de tökéletesen szar. Utána még sötétben láthatam a jáki templomot. Inkább csak néztem.

November 17.

Újra elkezdtem megnyugodni. A jóga kiségit a bajból. Az élet akár egy akut roham tör rám; a pontos levegővéttel elaltatja a hangokat.

November 18.

*„Ébredj, szelídülj meg
Mennyi ártatlan lény hajol közel hozzád
Ébredj, szelídülj meg
Mennyi kedves állat nyomja hozzád
A nedves orrát ez Mennyszág.” (Lovasi)*

November 19.

A Generalitól kaptam egy e-mailt: *„Boldog férfinapot kívánunk!”* Rendesek, hogy így gondolnak a kuncaftokra. Megköszöntem volna, végül is, ezt tanították odahaza, de így folytatódott a levél: *„Automatikus üzenet, kérjük, ne válaszoljon!”* Ritkán van lehetőségünk megköszönni a kedvességet.

November 20.

*„Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt,
Ez a föld másra sem való,
Csak hogy eltékozzol.
Itt küzdenek honért a hős
Árpádnak hadai;
Bátorság volna ezt a hont
Neked fenntartani.” (Arany János)*

November 21.

„*Apa és anya
is egymás mellett
mennek,
én meg középen,
mert én vagyok a végtelen,
ahol ők összeérnek.*” (Kiss Ottó)

November 22.

Az jutott eszembe, hogy hétéves koromban, Farsangkor dalmata kutyának öltöztem be – ki tudja, anyám buzdítására, vagy én imádtam annyira a százegy kiskutyát –, és a konferáló-szórakoztató-műsorvezetőszerű egyén megkérdezte, hogy minek öltöztem be. Hülyének néztem, hiszen láthatta, de hát minden gyerek válaszolt előttem, mondtam, hogy minek. Felkacagott, és megkérdezte, hogy na és a többi testvér hol maradt? Bám-bán bámultam rá, az egész közönség röhögni kezdett. Megkérdezte a közönséget, hány dalmata kutya van még itt? Hatan tették fel a kezüket, mire hozzám fordult hatalmas vigyorral és büdös szájjal, hogy a többiek ezek szerint még nem születtek meg. Erre megint mindenki engem nézett és röhögött. Utálok a Farsangot.

November 23.

Megjelent az első novellám. Ez jó.

November 24.

Elolvastam Petőfi Sándor *A hóhér kötele* című regényét. Szerintem olvasható. Valakinek. Viccen kívül.

November 25.

Minden nap: *„Köszönjük, hogy a vasutat választotta! Jó utat kívánunk!”*

November 26.

Megérkeztek a következő lapszám szövegei. Közben megnéztem a Trezort és az Isteni műszak című magyar filmeket.

November 27.

„*Rajtam kéred számon, ami neked sem sikerülhet
Bazdmeg, bazdmeg,
Most fogok ordítani egyet
A nevedet, bazdmeg, a felekezet szintúgy
A hegyedet, a terveidet
A szerepedet, sőt még a szeretetet
Azt is, bazdmeg, felejtsd el*” (Kaukázus)

November 28.

Érdekes előadást hallgattam, mindenféle diagrammal bemutatva, az *Üvöltő szelekről*.

November 29.

Megromlott a látásom. Vásároltam egy kupont, és megcsináltattam első szemüvegem. Már jobb.

November 30.

Megérkezett a Klebersberg-ösztöndíj első fele. *„A dalam nem változtat szövegén.”* (József Attila)

DECEMBER:

Győri Zoltán, Győri-Nádai Réka

31 mondat

Győri Zoltán

December 1.

Szerencsés, ha a kezdőjátékos nem kezdő játékos.

December 2.

Egy fős társasjáték, 6 betű: SUDOKU.

December 3.

Ha egy jó játékkal játszol, mindegy nyersz-e, már önmagában a játékélmény nyereség.

December 4.

Egy hete hosszú játékot játszottam, még ma is gondolkodom rajta.

December 5.

A játék sport, a sport játék.

December 6.

Úgy érzem okkal nincs sok télapós játék.

December 7.

Ma terveztem egy zseniális játékot, sajnos nem tetszett.

December 8.

Nem eszünk társasjáték közben, sem én, sem az Avatárom.

December 9.

A kooperáció során a mindenki egyért, mindenki mindenkiért elve érvényesül.

December 10.

Az, hogy nem nyertél, nem jelenti egyenesen azt, hogy vesztettél.

December 11.

Van egy játékunk, amivel harmadszor játszunk először, mert mindig újra kell tanulni.

December 12.

A kisfiam aktuális kedvenc játéka egy zöld terepjáró.

December 13.

Ma csúfosan kikaptam az ex-kedvenc játékomban.

December 14.

Nem szeretek gondolkodni, sokkal inkább vagyok intuitív döntéshozó, mint analitikus.

December 15.

Ma stratégikusan lemészároltam egy bolygónyi vírust.

December 16.

Nem szeretek várni, még akkor sem, ha rám kell.

December 17.

Ma egy társasjátéknak köszönhetően raktam össze magamban, hogy Új-Fundland, az a New Found Land-ből jön.

December 18.

Ma úgy főztem elixírt, hogy zsákból húzogattam színes tokeneket.

December 19.

A stressz-kocka a társasjátékvilág faéke.

December 20.

Végre valahára kipróbáltam a Viticulture játékot az összes kiegészítőjével.

December 21.

Szeretek csak úgy társasjátékoltokban kötetlenül nézelődni.

December 22.

A mostani társasjátékom állítása szerint én vagyok a király.

December 23.

Ma kiszámoltam, hogy ha minden társasomat eladnám, vehetnék egy közepesen drága autót.

December 24.

Ma egy fadíszitő kooperatív családi játékot játszottunk.

December 25.

Mindig lenyűgöz, amikor édesanyám szigetes játéknak hívja a Carcassonne-t.

December 26.

Kisgyerekesként egyre nagyobb a becsülete az autóban utazós játékoknak.

December 27.

Örülök, hogy nem Amerigo a nevem.

December 28.

Áldottnak érzem magam, mert ma az asztal mérete volt a legnagyobb problémám.

December 29.

Pozsonyban ilyenkor nincs nyitva semmi, így éttermi szalvétahajtogatásban voltam a legjobb.

December 30.

Az idei évértékelőbe beleírtam az évértékelést is, olyan élmény volt.

December 31.

A mai teszt során is bebizonyosodott, hogy nincs társasjátéktervezés temérdek játszás nélkül.

December 1.

31 mondatban a világ aprócska öndefiníció.

December 2.

A december mindig az utolsó nekifutás az ünnepek előtt, pihenés előtti hajrá.

December 3.

Mindenki számolgatja hány napja van még karácsonyig, mintha ott lenne vége az évnek.

December 4.

Ma megkérdezte valaki, hogy mi a munkám, nagyot nézett, amikor elmondtam, hogy a játék.

December 5.

A könnyeknek is van helye a decemberben, meg a gyereksírásnak, meg a családi veszekedésnek is.

December 6.

Télapó itt van, úgyhogy hónapot mindenkinek.
#ezalegroszabbszóvicceknapja

December 7.

Zoli ma hazahozott egy érdekes új társasjátékot, remélem, este lesz időnk kipróbálni.

December 8.

Nem volt időnk kipróbálni.

December 9.

Csabi kikutatta a karácsonyi ajándékát, úgyhogy ma legóvonatoztunk, ennyit az ünnepi, titkos meglepetésről.

December 10.

Zavar, hogy egy csomó társasjátékban nincsen női karakter.

December 11.

Az internet rákfenéi, a trollok ma betámadtak, de most épp csak nevetünk ezen.

December 12.

Mennyivel egyszerűbb kedvesnek lenni, mint undoknak.

December 13.

Idén is rengeteg embert játszottunk rendezvényeken, jó látni a mosolygó arcokat.

December 14.

A hétköznapi szuperhősök az igazi szuperhősök.

December 15.

Ismét megmentettük a világot a vírusoktól, szívesen.

December 16.

Melyik napra kellene időzíteni a nagybevásárlást, vajon mikor vannak a legkevesebben?

December 17.

A kisfiunk ma csendesen játszott délután, amíg elpakoltam, szerintem Ő egy tündér.

December 18.

Nyertem kuruzslásban, igazi boszi vagyok.

December 19.

Rájöttem, hogy már csak egy munkanap van hátra az évből, és ez feldobta a napom.

December 20.

Végevégevégevégevége.

December 21.

Ma minden ajándékot sikerült becsomagolnom, pompásan néznek ki elrejtve a szekrényben.

December 22.

Egyre igazabb bennem a mondat, hogy *„örülök, hogy Budapesten élek”*.

December 23.

Logikusnak tűnik nem főzni, úgyis trakta lesz.

December 24.

A kedvenc ünnepem kedvenc része, amikor *„csak úgy”* együtt vagyunk.

December 25.

A kisfiam ma azt mondta, megvigasztal, hozott egy zsepit, és azt mondta, szép vagyok.

December 26.

Lakásból ki, kocsiba be, kocsival le, kocsiból ki, házba be, házból ki, kocsiba be, kocsiból ki, lakásba be.

December 27.

Ma is bejelölt valaki, akinek rémlik az arca, de fogalmam sincs honnan *„kellene”* ismernem.

December 28.

A sok alvástól még az idegeim is kisimultak, teljesen új ember vagyok.

December 29.

Ennyit régen játszottunk már, mint az elmúlt napokban, annyira jól esik a játéketox.

December 30.

A világ legszerencésebb emberének érzem magam, hogy Zoli a férjem.

December 31.

Tisztán látom a céljainkat, a közös évtervezés hasznos és feltöltő élmény.

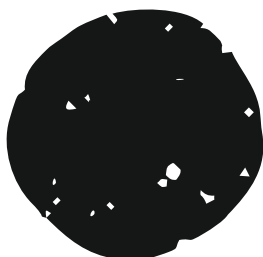

TARTALOM

Idővan	3
JANUÁR: Fráter Zoltán	5
FEBRUÁR: Szálinger Balázs	9
MÁRCIUS: Lanczkor Gábor	13
ÁPRILIS: Nyerges Gábor Ádám	17
MÁJUS: Dr. Pál Ferenc	21
JÚNIUS: Fehér Renátó	25
JÚLIUS: Nagygéci Kovács József	27
AUGUSZTUS: Szabó Imola Julianna	31
SZEPTEMBER: Bödecs László	35
OKTÓBER: Vajna Ádám	41
NOVEMBER: Karkó Ádám	45
DECEMBER: Győri Zoltán, Győri-Nádai Réka	49

Kizökkent az idő...

Hamlet híres mondatát Arany János így fordítja, így értelmezi. Nádasdy Ádám szerint: „A világ szétesett”, Telekes Béla 1903-ban így véli helyesnek: „Korunk meghibbant”. Shakespeare egy angol szólást használ az időre vonatkoztatva: „out of joint – put it right”. Valami elromlik, amit meg kell javítani.

De létezik-e kizökkent, szétesett, meghibbant, elromlott idő? Arisztotelész szerint az idő a változás dimenziója, tehát eleve nem konstans, halad, mozog, folyik a változás szerint. Van-e rend benne? Vagy csak illúzió az az út, amit Hélios szaját szekere szerint bejár? Nem, nappalok léteznek, éjszakák léteznek. Vajon az egyén, a művész mit lát lényegesnek a huszonnégy órából, miközben az aranyhintó helyett a világ rossz szekere fut vele? Mi az az egy mondat, az Egymondat, ami esszencia-ként megmarad, és van-e a szónak annyi hatása, ereje, hogy megjavítsa, helyes irányba lökje a kizökkent időt? Helyére lehet-e tolni? Helyére tudjuk-e tolni? Helyére kell-e tolni? Van-e helye egyáltalán?

„Kevesebbet a civilizációval, többet a költészettel” (SZ.B.) – szól egy februári mondat, aztán itt egy októberi is: „Minden írás aljasság” (N.Z.M.). Mindkettő húz egyet az idő kerekén, akár a többi.

Kalendáriumunk szövegegységei (szövegei) a 2019. év (majdnem) minden napjának (365?), kizökkent idejének helyretolásra tett kísérletek. Itt-ott ez is kificamodott, van, amiből kettő van, van, amiből egy sincs. Korunk már csak ilyen!

Kedves Olvasó! „Manere fortis” (K.Á. – november)

Bubits Tünde

